

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ
กีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การค้นคว้าอิสระ

เรื่อง

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ
กีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
พ.ศ. 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

INDEPENDENT STUDY

LEARNING MANAHEMENT BASED ON DAVIES' INSTRUCTIONAL MODEL
FOR PSYCHOMOTOR DOMAIN ON MUAY THAI SKILL OF GRADE 12 STUDENS

KRIDTIMA NAUNKAEW

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION
PROGRAM IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

2023

COPPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ชื่อการค้นคว้าอิสระ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
Organizing learning using Davies' Practical Skills teaching model for skills. Muay Thai sport for Mathayom 6 students.

ผู้วิจัย นางสาวกฤติมา นวลแก้ว

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระได้พิจารณาเห็นชอบโดย

.....อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ
(อาจารย์ ดร.มนตรี เต็นดวง)

.....ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรัักษ์)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองการค้นคว้าอิสระแล้ว

.....รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาถนเรศ อากาศสุวรรณ) อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ กีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	
ผู้วิจัย	นางสาวกฤติมา นวลแก้ว	ปีการศึกษา 2566
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.มนตรี เด่นดวง	

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยโดยใช้รูปแบบการสอน
ทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบ
การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนเทพา อำเภอบึง
เทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่ม (Cluster Random
Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดทักษะกีฬามวย
ไทย 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและ
เบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดย
ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส, ทักษะกีฬามวยไทย

Independent Study Title	Organizing learning using Davies' Practical Skills teaching model for skills. Muay Thai sport for Mathayom 6 students
Researcher	Ms. Kridtima Naunkaew Academic Year: 2022
Degree	Master of Education Program in Curriculum and Instruction
Advisor	Assistant Professor Dr. Phenphak Napakul

Abstract

The objectives of this research were 1) To compare Muay Thai sports skills using Davies' practical skills teaching model. After studying with 80% criteria 2) To study student satisfaction with Davies' practical skills teaching model. The sample group consisted of 40 students in Mathayom 6/5 at Thepha School, Thepha District, Songkhla Province from 1 classroom by random sampling. The research tools were 1) a learning management plan, 2) a Muay Thai sports skill test, 3) a satisfaction questionnaire. Statistics used in research include percentages, averages, and standard deviations. and statistics used in the T- test for One Sample test.

The results of the research found that 1) Boxing sports skills of Mathayom 6 students after teaching using Davies's Muay Thai sports practice skills teaching model. Significantly higher than the 80 percent threshold, statistic level .05 2) Satisfaction of Mathayom 6 students with learning management using Davies' practical skills teaching model. at the highest level.

Keyword: Organizing learning using Davies' practical skills teaching model.
Muay Thai sports skills

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ขึ้นมาได้ด้วยความเมตตากรุณาของอาจารย์ ดร.มนตรี เต็นดวง อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษา ประธานหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพัชกร นภา กุล ได้ให้ความรู้และเสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำข้อคิดเห็นและชี้แจงแนวทาง ตรวจสอบแก้ไขตั้งแต่ เริ่มต้นงานวิจัย จนกระทั่งการค้นคว้าอิสระเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง เป็นอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่าน ที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ ที่มีคุณค่ายิ่งให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษาจนดำเนินการ วิจัยสำเร็จ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง อาจารย์ประจำคณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณสงขลา นางสาวมาสุก แก้วพรม ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านเทพา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา และนายมุฮัมมัดตอยุดีน เจ๊ะแหว ครูวิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนโพธิ์คีรีราชศึกษา อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ในฐานะผู้เชี่ยวชาญที่ กรุณาเสียสละเวลาตรวจเครื่องมือในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะทำ ทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะครูและบุคลากรโรงเรียนเทพา ที่อำนวยความสะดวกอย่างดี ในการดำเนินการทดลองเครื่องมือวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล รวมถึงนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและ การสอน รวมถึงเจ้าหน้าที่งานบัณฑิตศึกษา ซึ่งผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเหล่านี้ไว้ ณ โอกาสนี้

คุณค่าทั้งหลายที่ได้รับจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวที แต่ปีตา มารดา บุรพาจารย์ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

กฤติมา นवलแก้ว

พฤศจิกายน 2566

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	3
ขอบเขตการวิจัย	3
กรอบแนวคิดการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	9
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทพา.....	13
กีฬามวยไทย	18
รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์.....	27
ความพึงพอใจ	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	47
แบบแผนการวิจัย	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	48
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	52

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
สัญลักษณ์ใช้ปลະการนำเสนอผลการวิเคราะห์	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
 บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
สรุปผล	57
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	61
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	65
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	66
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์	68
ภาคผนวก ค แผนการจัดการเรียนรู้	72
ภาคผนวก ง แบบวัดทักษะกีฬามวยไทย	88
ภาคผนวก จ แบบสอบถามความพึงพอใจ	93
ภาคผนวก ฉ การหาคุนภาพเครื่องมือ	96
ประวัติผู้วิจัย	102

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน พ3.1..... 11
2	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน พ3.2..... 12
3	โครงสร้างรายวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 16
4	โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ 16
5	แบบแผนการวิจัย 48
6	เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส..... 49
7	ขอคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจ 50
8	ผลการเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 54
9	ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 55
10	ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผน การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ กีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6..... 97
11	ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัด ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 98
12	ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ..... 99
13	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟาของครอนบาค..... 101
14	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับโดยหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ จากสูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟาของครอนบาค 101

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	5

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พลศึกษาเป็นศาสตร์และศิลป์ที่ได้รับการถ่ายทอดมานานจากคนตะวันตกที่เน้นร่างกายเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าจิตใจ มีความแข็งแรง ความเร็ว ความอ่อนตัว ความคล่องแคล่ว ความทนทาน และระบบไหลเวียนโลหิต จนมีหลักการที่พูดกันว่า A SOUND MIND IN A SOUND BODY หรือ จิตใจที่แข็งแรงย่อมอยู่ในร่างกายที่แข็งแรง แต่ในความเป็นจริงคนตะวันออกพูดถึงพลศึกษามานานในรูปแบบทางจิตใจ นั่นคือ พละ 5 ธรรมที่เป็นพลัง มีสัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา แต่ไม่ได้รับการตอบรับมากนักจนมีหลักการที่ว่า จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว จึงเห็นได้ว่า พลศึกษาต้องเกี่ยวโยงทั้งสองด้านคือ ร่างกายและจิตใจขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ และทั้งคู่ต้องทำงานไปพร้อมๆกัน และที่สำคัญต้องบังคับร่างกายให้ได้ตามที่ต้องการและควบคุมจิตใจตนเองให้หนึ่ง พลศึกษาประกอบด้วย สรีรวิทยาการออกกำลังกาย, วิทยาศาสตร์การกีฬา, จิตวิทยาการกีฬา, ชีวกลศาสตร์ และกีฬาเวชศาสตร์ซึ่งเนื้อหาเหล่านั้นจัดเป็นสาขาวิชาหนึ่งหรืออาจเป็นภาควิชาหนึ่งหรือคณะหนึ่งในมหาวิทยาลัยพลศึกษาในเชิงร่างกาย (สุธน เพ็ชรนิล, 2557)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อจึงกำเนิดเป็นจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบ การศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยหวังให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีความรู้อันเป็นสากลและมีความสามารถในการสื่อสาร มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย และมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีสุนทรีย์ และการรักในการออกกำลังกาย ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ พลศึกษา เป็นกลุ่มสาระที่มีความหมายและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนแต่ละคนโดยมุ่งพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งด้านสาระความรู้เกี่ยวกับสุขภาพที่จำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้ด้านการสร้างเจตคติ และค่านิยมที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เช่น ความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง การเคารพในสิทธิของผู้อื่น กฎกติกาของสังคม และด้านทักษะกระบวนการปฏิบัติ ในการพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพที่ยั่งยืน พลศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยรวม ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ในการเรียนรู้พลศึกษาผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และกีฬาทั้งประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างหลากหลาย ทั้งของไทยและสากลกิจกรรมทางกาย และกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียน เกิดการพัฒนาทักษะกลไก ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติ

ด้วยตนเองโดยตรงตามความถนัดและความสนใจ ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กีฬา กิจกรรมนันทนาการ และกิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย และรักการออกกำลังกาย ดังนั้น เมื่อผู้เรียนที่เรียนพลศึกษาจะมีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทย และกีฬาสากล และทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กีฬามวยไทยเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมมากมายชนิดหนึ่งไม่แพ้กีฬาชนิดอื่นๆซึ่งมีผู้คนที่ให้ความสนใจทั้งในประเทศและต่างประเทศทั่วโลก ปัจจุบันกีฬามวยไทยได้รับความนิยมมากในประเทศไทย เนื่องจากนักกีฬามวยไทยได้ประสบผลสำเร็จจากการแข่งขันในระดับนานาชาติทั่วโลกทำให้กีฬามวยไทยได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้น และมีผู้คนนิยมฝึกซ้อมกันอย่างแพร่หลายในด้านการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมจึงเป็นส่วนสำคัญในการเล่นกีฬามวยไทยเพื่อพัฒนาทางด้านทักษะพื้นฐานของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (สุธน เพ็ชรนิล, 2555)

จากประสบการณ์ในการสอนกีฬามวยไทยรายวิชาพลศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2564 – ปีการศึกษา 2566 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดพื้นฐานกีฬามวยไทย เช่น ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก ทักษะการใช้เข่า ทักษะการใช้เท้า มีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่มีทักษะพื้นฐานกีฬามวยไทย และไม่ได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง การที่นักเรียนจะมีทักษะพื้นฐานกีฬามวยไทยอย่างมีประสิทธิภาพนั้น นักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝน การปรับปรุง และแก้ไขอยู่เสมอ ครูผู้สอนจำเป็นต้องปรับปรุงลักษณะการจัดการเรียนการสอน และเลือกใช้เทคนิคหรือวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้นักเรียนหันมาสนใจในการเรียนมากขึ้น และพัฒนาทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียน จากการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬามวยไทยของนักเรียนหลังการเรียนคะแนนของนักเรียนค่อนข้างน้อย ครูผู้สอนจึงต้องให้นักเรียนทดสอบ 2-3 รอบ คะแนนการทดสอบก็ไม่ได้ต่างกันมาก ครูผู้สอนจึงต้องให้นักเรียนทำรายงานส่ง หรืองานอื่น ๆ เพิ่มเติมการฝึกซ้อมก็เป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้การเรียนกีฬามวยไทยประสบผลสำเร็จได้โดยการฝึกซ้อมจะต้องเป็นการฝึกที่ถูกวิธีเหมาะสมกับเทคนิค และวิธีการเฉพาะของกีฬาแต่ละประเภท ทักษะเกิดจากการกระทำบ่อยๆ เรียนรู้ไปที่ละขั้นตอนจึงจะทำให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

รูปแบบการสอนที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะกีฬามวยไทย คือ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (ทิสนา แคมมณี, 2553: 243) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติมุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียน ช่วยให้ประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนได้แก่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย 4) ขั้นให้เทคนิควิธีการ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของสมปรารถนา ทองนาค (2558: 78) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมท่าแคลง จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล

โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากปัญหาและความเป็นมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน เป็นการสอนที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทย สนุกกับการปฏิบัติ และเป็นวิธีการเปิดโอกาสให้นักเรียนเข้าใจความต้องการของตนเอง และของผู้อื่นจากการสัมผัสด้วยการปฏิบัติจึงเกิดการค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เกิดการเรียนรู้เป็นไปอย่างธรรมชาติ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย มีสมมติฐานดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีทักษะกีฬามวยไทยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย มีขอบเขตการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 5 ห้อง จำนวน 190 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนเทพา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ตัวแปรตาม คือ ทักษะกีฬามวยไทย และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

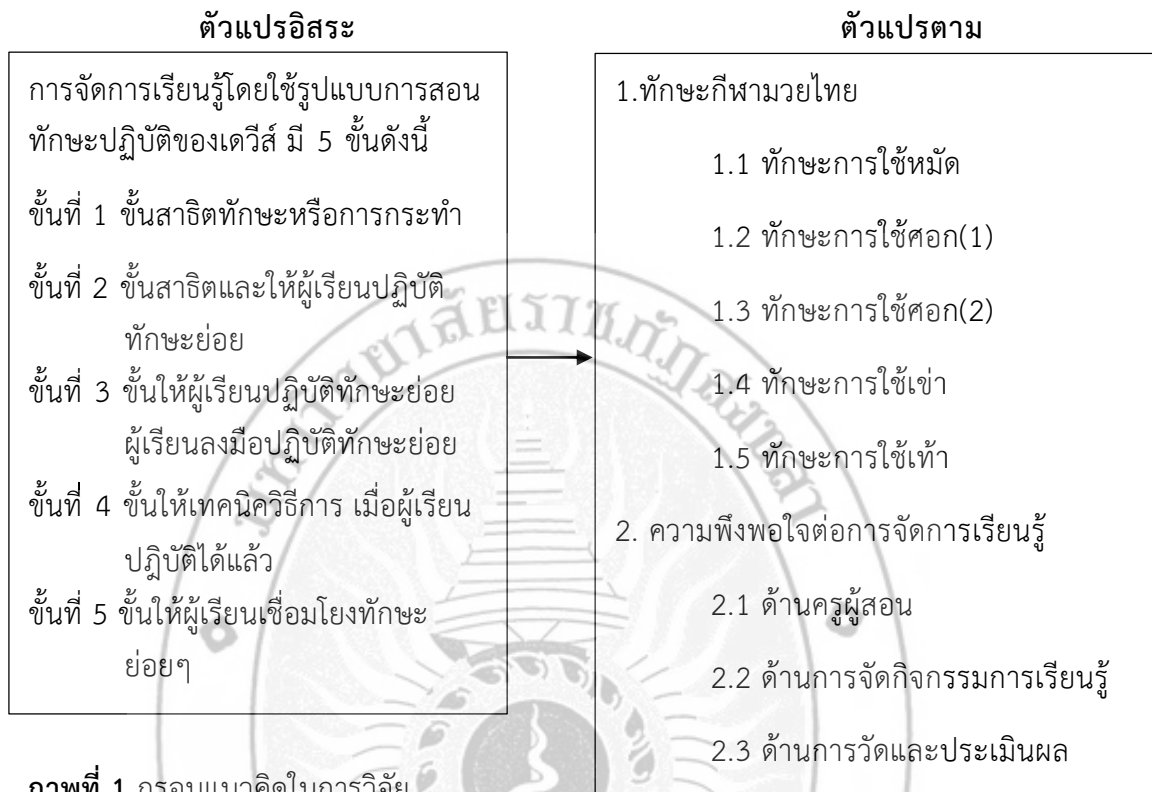
ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเนื้อหา รายวิชาพลศึกษาหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องกีฬาไทย / กีฬาสากล จำนวน 5 แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย ทักษะการใช้หมัด จำนวน 2 แผน ทักษะการใช้ศอก(1) จำนวน 2 แผน ทักษะการใช้ศอก(2) จำนวน 2 แผน ทักษะการใช้เข่า จำนวน 2 แผน และทักษะการใช้เท้า จำนวน 2 แผน ตามโครงสร้างรายวิชาพลศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทพา

ขอบเขตระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ใช้เวลาทั้งหมด 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 10 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หมายถึง รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติมุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียน ช่วยให้ประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติด้านพฤติกรรม โดยการใช้อวัยวะของร่างกายในการเคลื่อนไหวและปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งทักษะปฏิบัติเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างพุทธิพิสัยตั้งแต่ขั้นการเรียนรู้ การพร้อมปฏิบัติ การตอบสนองตามผู้ปฏิบัติ นำ การปฏิบัติและการตอบสนองที่ซับซ้อน ซึ่งทักษะส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จะช่วยให้นักเรียนปฏิบัติทักษะได้ดีและรวดเร็วขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ มี 5 ชั้นดังนี้

ชั้นที่ 1 ชั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ผู้สอนสาธิตทักษะกีฬามวยไทยให้นักเรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อให้นักเรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้นักเรียนทำได้ในภาพรวม

ขั้นที่ 2 ขั้น สาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะกีฬามวยไทยทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และผู้สอนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้นักเรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นนักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยของกีฬามวยไทยโดยที่ผู้สอนไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนสังเกต และแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนปฏิบัติทักษะได้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้นักเรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือ เมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยแต่ละส่วนได้แล้ว ผู้สอนให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนนักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

ทักษะกีฬามวยไทย หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ กีฬามวยไทยประกอบด้วย 5 ทักษะ ได้แก่

ทักษะการใช้หมัด คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะหมัดตรงเป็นการชกหมัดออกไปจากหัวไหล่ให้เป็นแนวตรงไปสู่เป้าหมาย และหมัดเหวี่ยงการชกหมัดเหวี่ยงในลักษณะโค้งครึ่งวงกลม บริเวณลำตัว ใบหน้าหรือศีรษะของคู่ต่อสู้

ทักษะการใช้ศอก(1) คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะศอกตีโดยใช้วิธีการตีศอกจากบนสู่ล่างเฉียงคล้ายมุมฉาก บิดตัวเล็กน้อย ส่งแรงจากหัวไหล่ ลำตัว และศอกตัดโดยใช้วิธีการพับข้อศอกขึ้นตีศอกทิศทางขนานไปสู่เป้าหมาย

ทักษะการใช้ศอก(2) คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะศอกงัดโดยใช้วิธีการตีศอกเสยขึ้น หรืองัดขึ้นเป้าหมายอยู่ที่ปลายคางของคู่ต่อสู้ และศอกกลับโดยใช้วิธีการหมุนตัวตีศอกกลับไปที่ทางด้านหลังตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า

ทักษะการใช้เข่า คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะเข่าตรงโดยใช้วิธีการพุ่งเข่าไปข้างหน้าเข้าสู่เป้าหมาย และเข่าโยนโดยการกระโดดโยนเข่าขึ้นไปตรง ๆ เป้าหมายที่ปลายคางและหน้าอกของคู่ต่อสู้

ทักษะการใช้เท้า คือ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะเตะตวัดทิศทางการเตะจะเฉียงลงพื้นสู่เป้าหมาย และถีบตรงโดยใช้วิธีการถีบด้วยฝ่าเท้า หรือส้นเท้าปะทะคู่ต่อสู้

โดยใช้ในการแบบประเมินที่มีเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubric Scoring ในการประเมินทักษะกีฬามวยไทย

ความพึงพอใจของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ สนใจ กระตือรือร้นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนประเมิน

ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ 3 ด้าน คือ 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) ด้านการวัดและประเมินผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับดังนี้

1. ผู้เรียนเกิดทักษะกีฬามวยไทย ซึ่งสามารถเล่นกีฬามวยไทย ประยุกต์ใช้กับกีฬาอื่น ๆ ได้ เช่น กีฬาปันจักสีลัด กีฬาเทควันโด เป็นต้น
2. ครูผู้สอนรายวิชาพลศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะแก่นักเรียนในการเล่นกีฬาประเภทอื่น ๆ ได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษางานวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 1.1 ความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
 - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทพา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 2.1 วิสัยทัศน์
 - 2.2 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 2.3 คำอธิบายรายวิชา
 - 2.4 โครงสร้างรายวิชา
 - 2.5 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้
3. กีฬามวยไทย
 - 3.1 ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย
 - 3.2 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬามวยไทย
 - 3.3 ทักษะกีฬามวยไทย
 - 3.4 กติกากีฬามวยไทย
 - 3.5 ประโยชน์ของกีฬามวยไทย
4. รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 - 4.1 ความหมายของทักษะ
 - 4.2 กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 - 4.3 ลักษณะการสอนทักษะปฏิบัติ
 - 4.4 กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติของเดวิส
 - 4.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติ
 - 4.6 เกณฑ์การประเมิน
 - 4.7 จุดเด่นและข้อจำกัดของการวัดและประเมินทักษะปฏิบัติ

5. ความพึงพอใจ
 - 5.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 5.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 5.3 เครื่องมือวัดความพึงพอใจ
 - 5.4 การประเมินความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

หลักสูตรและแนวการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษามีหน่วยงานและนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

1. ความสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา จัดเป็นสาระการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะสุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพการสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืนโดยสุขศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน ส่วนพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการ เคลื่อนไหว ออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนา โดยรวมทั้งด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาไว้อย่างชัดเจน (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษา และพลศึกษา จำนวน 5 สาระ 6 มาตรฐาน เพื่อใช้เป็นกรอบในการพัฒนาหลักสูตร สถานศึกษาและการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะ ในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกายการเล่น และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 ระวังการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬาปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และ ชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพการดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

สรุป สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ในรายวิชาพลศึกษาอยู่ในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล มี 2 มาตรฐาน ประกอบด้วย มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา มาตรฐาน พ 3.2 ระวังการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ

3. คุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.1 สามารถดูแลสุขภาพ สร้างเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค หลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการวางแผนอย่างเป็นระบบ

3.2 แสดงออกถึงความรัก ความเอื้ออาทร ความเข้าใจในอิทธิพลของครอบครัว เพื่อน สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตที่มีสุขภาพดี

3.3 ออกกำลังกาย เล่นกีฬา เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพโดยนำหลักการของทักษะกลไกมาใช้ได้อย่างถูกต้อง สม่่าเสมอด้วยความชื่นชมและสนุกสนาน

3.4 แสดงความรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือและปฏิบัติตามกฎ กติกา สิทธิ หลักความปลอดภัยในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬาจนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของตนเองและทีม

3.5 แสดงออกถึงการมีมารยาทในการเล่น และการแข่งขัน ด้วยความมีน้ำใจนักกีฬาและนำไปปฏิบัติในทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี

3.6 วิเคราะห์และประเมินสุขภาพส่วนบุคคลเพื่อกำหนดกลวิธีลดความเสี่ยง สร้างเสริมสุขภาพ ดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการจัดการกับอารมณ์และความเครียดได้ถูกต้องและเหมาะสม

3.7 ใช้กระบวนการทางประชาสังคม สร้างเสริมให้ชุมชนเข้มแข็งปลอดภัย และมีวิถีชีวิตที่ดี

4. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 15) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา จำนวน 5 สาระ จำนวน 6 มาตรฐาน ดังนี้

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำ อย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.2 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้จ่าย สารเสพติด และความรุนแรง

5. มาตรฐานและตัวชี้วัด สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 23) ได้กำหนดมาตรฐาน พ3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา โดยมีตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ดังตาราง 1

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน พ 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.6	1. วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา	1. ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา 2. การวิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		เล่นกีฬา
	2. ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีมคำนึงถึงผล ที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม	3. การใช้ความสามารถของตนในการเล่นกีฬา เพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม โดยคำนึงถึง ผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม
	3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคล / คู่	4. กีฬาประเภทบุคคล / คู่ ประเภททีม เช่น ฟุตซอล รักบี้ฟุตบอล ลีลาศ ซอฟท์บอล เทนนิส เซปักตะกร้อ มวยไทย กระบี่กระบอง
	4. แสดงการเคลื่อนไหวได้อย่างสร้างสรรค์	5. การเคลื่อนไหวที่สร้างสรรค์
	5. เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการนอกโรงเรียน และนำหลักการแนวคิดไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม	6. การนำหลักการและแนวคิดของกิจกรรมนันทนาการไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม

จากตาราง 1 พบว่า มาตรฐาน พ3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา มี 5 ตัวชี้วัด และ 6 สาระการเรียนรู้แกนกลาง

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีตัวชี้วัด และสาระแกนกลาง ดังตาราง 2

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน มาตรฐาน พ3.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.6	1. ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตนเองอย่างสม่ำเสมอ และใช้ความสามารถของตนเองเพิ่มศักยภาพของทีม ลดความเป็นตัวตน คำนึงถึงผลที่เกิดต่อสังคม	1. การออกกำลังกายด้วยวิธีที่ชอบ เช่น ฝึกการบริหารแบบต่าง ๆ ซี่งักรยาน การออกกำลังกายจากการทำงานในชีวิตประจำวัน
		2. การเล่นกีฬาประเภทบุคคล และประเภททีม
		3. การใช้ความสามารถของตนในการเพิ่มศักยภาพของทีมในการเล่นกีฬาและการเล่นโดยคำนึงถึงประโยชน์ต่อสังคม
		4. การวางแผนกำหนดกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬา
	2. อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิ กฎ กติกา กลวิธีต่าง ๆ ในระหว่างการเล่น การแข่งขัน	5. สิทธิ กฎ กติกาการเล่นกีฬา
		6. กลวิธี หลักการรุก การป้องกันอย่าง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	กีฬากับผู้อื่นและนำไปสรุปเป็นแนวปฏิบัติ และใช้ในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง	สร้างสรรค์ในการเล่นและแข่งขันกีฬา 7. การนำประสบการณ์จากการเล่นกีฬาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
3.	แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดู การเล่น และการแข่งขันกีฬา ด้วยความมีน้ำใจ นักกีฬา และนำไปใช้ปฏิบัติทุกโอกาส จนเป็นบุคลิกภาพที่ดี	8. การปฏิบัติตนในเรื่องมารยาทในการดู การเล่น การแข่งขัน ความมีน้ำใจนักกีฬา 9. บุคลิกภาพที่ดี
4.	ร่วมกิจกรรมทางกายและเล่นกีฬาอย่างมีความสุข ชื่นชมในคุณค่าและความงามของ กีฬา	10. ความสุขที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬา 11. คุณค่าและความงามของการกีฬา

จากตาราง 2 พบว่า มาตรฐาน พ3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มี 4 ตัวชี้วัด และ 11 สาระการเรียนรู้แกนกลาง

การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้มาตรฐานตัวชี้วัด พ3.1 ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคล / คู่ กีฬาประเภททีมได้น้อย 1 ชนิด

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทพา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนเทพาได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ฉบับปรับปรุง ประกอบด้วยสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา โดยมีรายละเอียดดังนี้ (โรงเรียนเทพา 2565: 5)

1. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

โรงเรียนเทพาได้จัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ ทักษะเพื่อให้เกิดสมรรถนะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

1.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

1.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่องการทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

1.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

2. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

โรงเรียนเทพา มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ โรงเรียนเทพาได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยสอดคล้องกับความเป็นท้องถิ่นและจุดเน้นของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16 ซึ่งมาตรฐานการเรียนรู้ระดับที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม ที่พึงประสงค์เมื่อจบระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย

นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และ

ประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

3. คำอธิบายรายวิชา

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา รายวิชาพลศึกษารหัสวิชา พ32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เวลาเรียนจำนวน 20 ชั่วโมง 0.5 หน่วยกิต มีรายละเอียดคำอธิบายรายวิชา มาตรฐาน และตัวชี้วัดดังต่อไปนี้

วิเคราะห์ความคิดรวบยอดและแสดงเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา ใช้ความสามารถของตน เพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล / คู่ กีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด แสดงการเคลื่อนไหวได้อย่างสร้างสรรค์ เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการนอกโรงเรียน ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตนเอง อย่างสม่ำเสมอ และใช้ความสามารถของตนเอง เพิ่มศักยภาพของทีม ลดความเป็นตัวตน คำนึงถึงผลที่เกิดต่อสังคม อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิ กฎ กติกา กลวิธีต่าง ๆ ในระหว่างการเล่นการแข่งขันกีฬากับผู้อื่นและนำไปสรุปเป็นแนวปฏิบัติและใช้ในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดู การเล่นและการแข่งขันกีฬา ด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา และนำไปใช้ปฏิบัติทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี ร่วมกิจกรรมทางกายและเล่นกีฬาอย่างมีความสุข ชื่นชมในคุณค่าและความงามของการกีฬา

โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการกลุ่ม สืบค้นข้อมูล วิเคราะห์ แสดงบทบาทสมมติ สาธิตและลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนมีสมรรถนะ ความสามารถในการคิด การแก้ปัญหา การสื่อสาร การใช้เทคโนโลยี และความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต มีทัศนคติที่ถูกต้องต่อบ้านเมือง มีพื้นฐานชีวิตที่มั่นคง มีคุณธรรม มีงานทำ มีอาชีพและพลเมืองดี นำไปสู่ความภูมิใจความเป็นชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่รู้ใฝ่เรียน อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ

รหัสตัวชี้วัด มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

พ 3.1 ม.4-6/1 วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา

พ 3.1 ม.4-6/2 ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม

พ 3.1 ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคล / คู่ กีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด

พ 3.1 ม.4-6/4 แสดงการเคลื่อนไหวได้อย่างสร้างสรรค์

พ 3.1 ม.4-6/5 เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการนอกโรงเรียน และนำหลักการแนวคิด ไปปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนและสังคม

รหัสตัวชี้วัด มาตรฐาน พ 3.2 ระวังการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ ดังนี้

พ 3.2 ม.4-6/1 ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตนเองอย่างสม่ำเสมอ และใช้ความสามารถของตนเองเพิ่มศักยภาพของทีมน ลดความเป็นตัวตน คำนึงถึงผลที่เกิดต่อสังคม

พ 3.3 ม.4-6/2 อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับกฎ กติกา กลวิธีต่าง ๆ ในระหว่างการเล่น การแข่งขันกีฬากับผู้อื่น และนำไปสรุปเป็นแนวปฏิบัติ และใช้ในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง

พ 3.2 ม.4-6/3 แสดงออกถึงการมีมารยาทในการดูการเล่นและการแข่งขันกีฬาด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา และนำไปใช้ปฏิบัติทุกโอกาสจนเป็นบุคลิกภาพที่ดี

พ 3.2 ม.4-6/4 ร่วมกิจกรรมทางกาย และเล่นกีฬาอย่างมีความสุข ชื่นชมในคุณค่า และความงามของการกีฬา

4. โครงสร้างรายวิชา

โครงสร้างรายวิชาพลศึกษา รหัสวิชา พ32101 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีการกำหนดจำนวนหน่วยการเรียนรู้ มาตรฐาน/ตัวชี้วัด สำคัญ เวลารเรียน และสัดส่วนของคะแนน มีรายละเอียด ดังตาราง 3

ตาราง 3 โครงสร้างรายวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

หน่วย ที่	ชื่อหน่วย	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	คะแนน
1	การเคลื่อนไหว	พ 3.1 ม. 4-6/1 พ 3.1 ม. 4-6/2	ทักษะการ เคลื่อนไหวร่างกาย -การบริหารร่างกาย -การเคลื่อนไหว ร่างกาย	5	25
2	กีฬาไทย/กีฬาสากล	พ 3.1 ม.4-6/3	กีฬามวยไทย -ทักษะการใช้หมัด -ทักษะการใช้ศอก (1) -ทักษะการใช้เข่า(2) -ทักษะการใช้ศอก	10	25
3	ออกกำลังกาย บริหาร	พ 3.2 ม.4-6/1 พ.3.2 ม.4-6/4	ออกกำลังกายตาม รูปแบบที่ตนเองถนัด	3	25

หน่วย ที่	ชื่อหน่วย	มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)	คะแนน
4	กิจกรรมนันทนาการ	พ 3.1 ม.4-6/5 พ 3.2 ม.4-6/2	ศึกษาความรู้และ หลักการของ กิจกรรมนันทนาการ และร่วมปฏิบัติ กิจกรรมนันทนาการ	2	25
รวม				20	100

จากตารางที่ 3 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาไทย/กีฬาสากล มาตรฐานและตัวชี้วัดได้แก่ พ3.1 ม.4-6/3 จำนวน 10 ชั่วโมง ใช้เวลาเรียนระยะเวลา 10 ชั่วโมง

5. โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้

รายวิชาพลศึกษา ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาไทย/กีฬาสากล การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้มาตรฐานตัวชี้วัด พ3.1 ม.4-6/2 จำนวน 10 ชั่วโมง ใช้เวลาเรียนระยะเวลา 10 ชั่วโมง มีรายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาไทย/กีฬาสากล

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย/ มาตรฐานการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	คะแนน
1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 กีฬาไทย/กีฬาสากล	กีฬามวยไทย		
		1. ทักษะการใช้หมัด	2	5
		2. ทักษะการใช้ศอก(1)	2	5
		3. ทักษะการใช้ศอก(2)	2	5
		4. ทักษะการใช้เข่า	2	5
		5. ทักษะการใช้เท้า	2	5
รวม			10	25

จากตารางที่ 4 หน่วยงานเรียนรู้ที่ 2 กีฬาไทย/กีฬาสากล มี 5 สารการเรียนรู้ ได้แก่
 1) ทักษะการใช้หมัด 2) ทักษะการใช้ศอก(1) 3) ทักษะการใช้ศอก(2) 4) ทักษะการใช้เข่า 5) ทักษะการใช้เท้า ทักษะละ 2 ชั่วโมง เวลา 10 ชั่วโมง

กีฬามวยไทย

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวตามธรรมชาติของบุคคล ซึ่งมีการแพ้นะด้วยกันชกต่อย เป็นการโจมตีจุดอ่อนของร่างกายคู่ต่อสู้ ศิลปะของมวยไทยจึงแตกต่างกันไปตามลักษณะหรือแบบของการต่อสู้ป้องกันตัว การชกแบบมวยไทยอาวุธที่ใช้ในการต่อสู้ประกอบไปด้วย หมัด เข่า ศอก โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. ความเป็นมาของกีฬามวยไทยกับคนไทย

กีฬามวยไทยเริ่มมีพร้อม ๆ กับประวัติศาสตร์ของชาติไทย และเป็นกีฬาสำหรับคนไทยโดยแท้แม้คนในชาติอื่นจะพยายามลอกเลียนแบบฝึกหัดมวยไทยอย่างไรก็ไม่สามารถเล่นหรือฝึกหัดมวยไทยให้มีความสวยงาม คล่องแคล่ว ชำนิชำนาญเหมือนคนไทยได้เลยทำให้น่าพิจารณาว่ารูปร่างลักษณะของคนไทยแตกต่างหรือคล้ายคลึงกับคนชาติอื่นหรือไม่อย่างไร

สุธน เพ็ชรนิล, 2555 (อ้างถึงใน วิชัย เทียนน้อย, 2533: 27) กล่าวว่า จากการจัดจำแนกชนเผ่าพันธุ์ของมนุษย์จะเห็นได้ว่าคนไทยมีเชื้อชาติอยู่ในกลุ่มมองโกลเลียนซึ่งลักษณะโดยทั่วไปมีรูปร่างเล็กกว่าคนที่อาศัยอยู่ในเขตหนาว และสามารถใช้อวัยวะต่าง ๆ เช่น แขน และขาได้คล่องแคล่วว่องไวกว่าคนที่รูปร่างสูงใหญ่กว่า จากลักษณะที่ทะมัดทะแมง ลำสัน แข็งแรงร่างกายเบา และยืดหยุ่นได้ดี ทำให้คนไทยมีความเหมาะสมในการใช้อวัยวะหมัด ศอก เข่า และเท้า เป็นศิลปะป้องกันตัว นอกจากนี้การแต่งกายที่กระชับรัดกุม ไม่รุ่มร่ามของคนไทยก็ยังช่วยทำให้คนไทยสามารถใช้อวัยวะหมัด ศอก เข่า และเท้าได้ดี

ชาญชัย ยมดิษฐ์ 2560, (อ้างถึงใน ธวัช รัตนากิชาติ, 2550: 31) กล่าวว่า ในอดีตคนไทยแต่งกายอย่างง่าย ๆ ทั้งเพศชายและเพศหญิง สวมเสื้อฝ้ายน้อยกว่าประเทศทางตะวันตก ไม่สวมหมวกและรองเท้า ไม่นิยมสวมเสื้อท่อนบนของร่างกายมักเปลือยคลุมเพียงแค่บั้นเอวถึงหัวเข่า ฟันนุ่งเป็นผืนเดียวทำด้วยไหม หรือไม่ก็ทำด้วยผ้าพื้น ฟันรอบตัว และเอวผูกชายพกแน่นไว้ข้างหน้า ปลอ่ยเข้าให้เปลือย เครื่องแต่งกายอีกแบบหนึ่งก็คือ ผ้าแถบโดยมากเป็นไหม ถ้าไม่ใช่คาดเอวก็พาดไหล่ ผู้หญิงใช้หมวกกันแดดคลุมไม่สู้มีदनัก ผู้หญิงที่ทำงานหนักก็หมอบตะเบงมาน เพื่อความสะดวกในการทำงานหนัก การแต่งกายของคนไทยไม่นิยมสวมหมวก สวมรองเท้า และเสื้อที่หนายาว รุ่มร่าม คนไทยอาศัยอยู่ในภูมิประเทศที่มีอากาศร้อนชื้น จึงไม่จำเป็นต้องห่อหุ้มด้วยเครื่องแต่งกายเหมือนกับคนในเขตร้อนแห้ง ซึ่งจะต้องมีเสื้อผ้าปกคลุมตั้งแต่ศีรษะ แขน ลำตัว จนถึงเท้า เพื่อป้องกันลมร้อนที่จะทำให้ผิวหนังแห้งและเป็นอันตรายได้ เช่น พวกที่อาศัยอยู่ในทะเลทราย เป็นต้น หรือคนในเขตหนาวจะต้องนุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าหนา เทอะทะ ซึ่งไม่สะดวกในการเคลื่อนไหว การที่ไม่สวมเสื้อฝ้ารุ่มร่ามเทอะทะ ทำให้คนไทยสามารถเคลื่อนไหวสวนแขน ขา ซึ่งปลอ่ยให้เปลือยเปล่านั้นได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว ชำนาญและเหมาะสม การใช้อวัยวะเหล่านี้

ประกอบ กิจกรรมในชีวิตประจำวันทั้งที่เป็นงาน และการละเล่นบางครั้งเมื่อถึงคราวจำเป็นก็ใช้อวัยวะต่าง ๆ ตั้งแต่ศีรษะ มือ หมด เท้า เข่า ศอก เป็นต้น อาวุธ อวัยวะแต่ละอย่างดังกล่าวสามารถนำมาใช้ทำอันตรายคู่ต่อสู้ได้

2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬามวยไทย

เดชาธร ตั้งศิริยางค์กุล 2560, (อ้างถึงใน ประชา ฤาษุตกุลม, 2547: 17) กล่าวว่ามวยไทยในสมัยก่อนเท่าที่ทราบจะมีการฝึกฝนอยู่ในบรรดาหมู่ทหาร เพราะในสมัยก่อนไทยเราได้มีการรบพุ่งและสู้รบกับประเทศเพื่อนบ้านบ่อย ๆ การสู้รบในสมัยนั้นยังไม่มีปืนเป็นอาวุธจะสู้กันก็แค่ดาบทั้งสองมือ และมือเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้ การรบพุ่งก็ต้องมีการประชิดตัว คนไทยเห็นว่าการรบด้วยดาบนั้น เป็นการรบพุ่งที่ประชิดตัวมากไปบางครั้งคู่ต่อสู้จะเข้ามาฟันเราได้ง่าย คนไทยจึงได้ฝึกหัดลูกถีบ และเตะคู่ต่อสู้เอาไว้เพื่อคู่ต่อสู้จะได้เสียหลักและจะได้เลือกฟันง่ายขึ้น ทำให้คู่ต่อสู้แพ้ได้

สุธน เพ็ชรนิล 2555, (อ้างถึงใน ปัญญา ไกรทัศน์, 2555: 33) ได้กล่าวถึง มวยไทยในแง่ศิลปะการต่อสู้ตอนหนึ่งว่ามวยไทยเป็นอาวุธที่ติดตัวอยู่เสมอ เป็นอาวุธธรรมชาติที่วิเศษสุดและบ่อเกิดอาวุธนอกร่าง ผู้ที่ไม่รู้จักใช้อาวุธธรรมชาติแบบนี้ให้เกิดประโยชน์แม้จะไปใช้อาวุธอื่นใดหาได้รับผลเพียงพอก็ไม่ ฉะนั้นผู้ที่รู้จักใช้อาวุธธรรมชาติดีแล้ว อาวุธอื่น ๆ ก็สามารถกระทำไปได้อย่างดีเยี่ยม อย่างเช่นพระยาพิชัยดาบหัก หรือนายทองดี ฟันขาว เป็นตัวอย่าง เมื่อตอนเด็ก ๆ ชอบหัดมวยและหนีพ่อแม่พระอาจารย์ไปหัดมวยเสมอ ต่อมาได้รับการยกย่องให้เป็นนักรบที่กล้าหาญชาญชัยในสมัยพระเจ้าตากสิน ท่านเป็นแม่ทัพคุมไพร่พลต่อต้านข้าศึกอย่างอาจหาญ มิได้ย่อท้อต่อความตายด้วยน้ำใจรักชาติอย่างแรงกล้า เข้าไล่ฟันเช่นฆ่าจันดาบหักคามือก็हाลดไม่ มือเท้า เข่า ศอก ได้ใช้ในยามจำเป็นนี้เอง เพราะพระยาพิชัยดาบหักเป็นผู้รู้ในด้านมวยไทยมาก่อนจึงจะสามารถที่จะใช้เอาตัวรอดได้

ชาญชัย ยมดิษฐ์ 2560, (อ้างถึงใน จรวัย แก่นวงศ์คำ, 2557: 33) ได้กล่าวถึงมวยไทยว่าปัจจุบันการแข่งขันมวยไทยเป็นกีฬาอาชีพโดยสิ้นเชิงเฉพาะในกรุงเทพมหานคร มีการแข่งขันประจำเดือนวันละ 2 รอบก็มีสำหรับการควบคุมมวยอาชีพขึ้นอยู่กับกฎข้อบังคับของกระทรวงมหาดไทย มวยสากลที่มีใช้อาชีพก็เพียงการฝึกสอนในสถาบันการพลศึกษาเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อมิให้ศิลปะมวยไทยสูญหายไปและเพื่อรักษาไว้ซึ่งการกีฬาประจำชาติอันเป็นศิลปะในการต่อสู้ ชาวต่างชาติที่มีโอกาสได้มาท่องเที่ยวในประเทศไทยก็มักจะไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะไปชมการแข่งขันมวยไทยจะต้องพยายามเข้าชมการแข่งขันมวยไทย ปรากฏว่าเป็นที่สนใจของชาวต่างชาติมาก เพราะมวยไทยมีวิธีชกแปลกที่สุดในโลก และยิ่งกว่านั้นนักมวยไทยเคยเดินทางไปแสดงในต่างประเทศหลายครั้งจนเป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วไป

3. ทักษะกีฬามวยไทย

เจริญ ชุมณี (2558: 12) กล่าวถึงทักษะกีฬามวยไทยว่า กีฬามวยไทยเป็นศิลปะการใช้ หมด เช่น หมดตรง หมดตัด หมดตวัด หมดเสย ศิลปะการใช้เท้า ที่แบ่งออกเป็น เตะ ถีบ

ซึ่งการเตะ นั้นเช่น เตะเฉียง เตะตรง เตะตัววัด และ เตะกลับหลัง ส่วนการถีบ เช่น ถีบตรง ถีบข้าง และ ถีบกลับหลัง ศิลปะการใช้ เเข้า เช่น เข้าตรง เข้าเฉียง เข้าตัด เข้าโค้ง เข้าลอย และ ศิลปะการใช้ศอก เช่น ศอกตี ศอกตัด ศอกงัด ศอกพุ่ง ศอกกระทุ้ง ศอกกลับ ซึ่งการนำเอาศิลปะแม่ไม้มวยไทย เหล่านี้ไปใช้ให้ได้ผลดีย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษา ความชำนาญ และความมีไหวพริบ จึงจะได้ประโยชน์สูงสุด

การฝึกทักษะพื้นฐานมวยไทย จากการใช้ หมัด ศอก เเข้า เตะ

1) หมัดตั้ง คือ เริ่มต้นจากท่าจรดมวยขวา แล้วย่อตัวลงเท้าแยกห่างย่อเข้าซ้ายลงพร้อมกับลดหมัดซ้ายลง และหายใจเข้าขึ้นแล้วบิดลำตัว ไปทางขวาของเราพร้อมกับดึงกระดูกหมัดซ้ายขึ้นตรง

2) หมัดตรง คือการชกหมัดออกไปจากไหล่ให้เป็นแนววิถีทางตรงไปสู่เป้าหมาย

3) หมัดเสย คือ ชกหมัดในระยะประชิดตัว ทิศทางการเคลื่อนไหวจากล่างขึ้นบน

4) หมัดตัววัด คือ การชกหมัด โดยการงอ และเกร็งข้อศอกไว้ให้ หมัดออกไปเป็น

วิถีทางโค้ง

อาจคว่ำ หรือตั้งหมัด

5) ศอกตี คือ การพับข้อศอกตีเฉียง ลงกระทบเป้าหมายสามารถตีได้ทั้งซ้าย และขวา

6) ศอกตัด คือ การพับข้อศอกขึ้นตีศอกทิศทางขนานกับพื้น

7) ศอกงัด คือ ศอกที่เราใช้ตีเสยขึ้น หรืองัดขึ้น เป้าหมายที่ปลายคาง คิ้วและใบหน้า

8) ศอกลับ คือ ศอกที่ใช้สับลงบนคู่ต่อสู้ที่เข้ากอดจะด้วยศอกเดี่ยว หรือคู่ก็ตาม และบริเวณใบหน้าจะต้องเร็ว และแรงแต่คู่ต่อสู้ต้องเตี้ยกว่า

9) เเข้าเฉียง คือ การตีเข้าขึ้นเฉียงทำมุมกับลำตัวคู่ต่อสู้ เป้าหมายบริเวณชายโครง

10) เเข้าโค้ง คือ เป็นเข้าที่ผู้ใช้จะต้องบิดสะโพกคว่ำลงให้ทิศทางของเข้าลอยโค้งจาก

บนลง

ปะทะเป้าหมายให้ปลายเท้า เขยียดเป็นเส้นตรงกับขา และเข้า

11) เข้าตรง คือ เข้า ที่เคลื่อนที่จากจุดเริ่มไปกระทบเป้าหมายแนววิถีทางตรงตั้ง

12) เข้าลอย คือ การตีเข้าขึ้นไปตรง ๆ โดยการกระโดดตัวลอยพ้นจากพื้น

13) เตะตรง คือ การเตะที่มีวิถีทางขึ้นตรงจากพื้นสู่เป้าหมาย

14) เตะตัด คือ การเตะที่มีวิถีทางโค้งขึ้นเล็กน้อย แล้วตัดขนานไปกับพื้น

15) เตะเฉียง คือ การเตะเฉียงจากพื้นสู่เป้าหมายบริเวณชายโครงลำตัว หรือปลาย

คางของคู่

ต่อสู้

16) ตะตัววัด คือ การเตะเหวี่ยงแล้ววัดเท้าให้สั้นเท้าปะทะกับเป้าหมาย

สุธน เพ็ชรนิล (2557: 36) กล่าวถึง ทักษะมวยไทย หลักพื้นฐานในการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทยจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจหลักพื้นฐานก่อน เพราะเป็นทักษะเบื้องต้นของการเรียนแม่ไม้มวยไทย และกลมวย เพื่อนำไปสู่การมีทักษะในขั้นสูงต่อไป ซึ่งศิลปะการใช้หมัด เเข้า เตะ

ศอก เป็นทักษะพื้นฐาน ของกีฬามวยไทยที่มีอยู่มากมายหลายแบบ ซึ่งक्रमมวยต่าง ๆ ได้คิดค้นขึ้นมาใช้ และได้นำมาเขียนหรือบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชามวยไทยในการเรียนการสอนวิชามวยไทย ในปัจจุบันศิลปะการใช้หมัด เช่น หมัดตรง หมัดตัด หมัดตวัด หมัดเสย ศิลปะการใช้เท้า แบ่งออกเป็น การเตะ และการถีบ สำหรับการเตะนั้น เช่น เตะตรง เตะเฉียง เตะตวัด เตะกลับหลัง ส่วนการถีบ เช่น ถีบตรง ถีบข้าง ถีบกลับหลัง ศิลปะ การใช้เข่า เช่น เข่าตรง เข่าเฉียง เข่าตัด เข่าโค้ง เข่าลอยศิลปะการใช้ศอก เช่น ศอกตี ศอกตัด ศอกงัด ศอกพุ่ง ศอกกระทุ้ง ศอกกลับ การนำเอาศิลปะแม่ไม้มวยไทยเหล่านี้ไปใช้ให้ได้ผลดีย่อมขึ้นอยู่กับ การฝึกฝน ความชำนาญ และความมีไหวพริบจึงจะได้รับประโยชน์สูงสุด

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2560: 39) ได้กล่าวถึงทักษะมวยไทยว่า การฝึกมวยไทยจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจหลักพื้นฐานก่อน เพราะเป็นทักษะเบื้องต้นการเรียนแม่ไม้มวยไทยและกลมวย เพื่อนำไปสู่การมีทักษะในขั้นสูง ดังนี้

1) การใช้หมัด

หมัดตรง หมายถึง การใช้หมัดที่ถนัดมุ่งไปยังเป้าหมาย โดยอาศัยแรงจากหัวไหล่ ลำตัว และเท้ายันพื้น โดยน้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหน้า ใช้แรงส่งจากเท้าหลังและสะโพก หัวไหล่

หมัดตัด หมายถึง การใช้หมัดเหวี่ยงในลักษณะโค้งเป็นครึ่งวงกลม บริเวณลำตัว ไบหน้า หรือศีรษะของคู่ต่อสู้ ผู้รู้บางคนเรียกว่า "หมัดเหวี่ยง" แบ่งออกเป็น หมัดเหวี่ยงสั้น และ หมัดเหวี่ยงยาว

หมัดตวัด หมายถึง การใช้สันหมัดกดลงบริเวณอวัยวะสำคัญของคู่ต่อสู้ ในลักษณะเหยียดแขนออกไป พร้อมชกตวัดวงแคบ

หมัดเสย หมายถึง การใช้หมัดชกเข้าหาคู่ต่อสู้โดยงอศอก เกร็งข้อศอกหงายหมัด แล้วพุ่งหมัดยกขึ้นสู่เป้าหมาย ได้แก่ ปลายคาง ตั้งจมูก หรือไบหน้าคู่ต่อสู้

2) การใช้เท้า การใช้เท้าจะแบ่งออกเป็น ๒ ไม้มือ คือ การเตะ และการถีบ

การเตะ หมายถึง การใช้อวัยวะส่วนขาตั้งแต่เอวลงไปจนถึงปลายเท้า เตะตรง หมายถึง การเตะเสยจากพื้นขึ้นไปส่วนบนในลักษณะตั้งฉากกับพื้น

เตะตัด หมายถึง การเตะที่ใช้เท้าวาดขึ้นขนานกับพื้น สามารถเตะตัดได้ทั้งส่วนล่างของลำตัว และส่วนบนของอวัยวะ

เตะตวัด หรือเตะเฉียง หมายถึง การเตะที่ทิศของการเตะจะเฉียงลงพื้นสู่เป้าหมาย

กลับหลังเตะ หมายถึง การหมุนตัวหันหลังให้คู่ต่อสู้ แล้วเหวี่ยงขาที่วางอยู่ด้านหลังให้สันเท้าปะทะเป้าหมาย

การถีบหมายถึง การใช้ปลายเท้า ฝ่าเท้า หรือสันเท้าปะทะคู่ต่อสู้ ปลายเท้าปะทะคู่ต่อสู้

3) การใช้เข่า หมายถึง การใช้อวัยวะส่วนที่เป็นข้อต่อระหว่างกระดูกขาส่วนบนกับกระดูกขาส่วนล่าง แล้วงอพับขากระทุ้งไปยังเป้าหมายของคู่ต่อสู้

เข้าตรง หมายถึง เข้าพุ่งตรงไปข้างหน้าเข้าสู่เป้าหมาย

เข้าเฉียง หมายถึง เข้าตีเฉียงเข้าสู่เป้าหมายด้านตรงกับเข้าที่พุ่งออกไป

เข้าโค้ง หมายถึง การบิดสะโพกให้คว่ำลง พร้อมกับเหวี่ยงขาให้มีรัศมีโค้งจากบนลงล่าง ปะทะเป้าหมาย ให้ปลายเท้าเหยียดเป็นเส้นตรงกับขาและเข้า

เข้าโยน หมายถึง การกระโดดโยนเข้าขึ้นไปตรง ๆ คล้าย ๆ เข้าลอย เป้าหมายที่ปลายคาง และหน้าอกของคู่ต่อสู้

เข้าลอย หมายถึง การกระโดดขึ้นสูง ทะยานกับเข้าโยน แต่เข้าลอยสูงขึ้นไปสูงกว่า

4) การใช้ศอกขึ้นพื้นฐานมีลักษณะดังนี้

ศอกตี บางคนเรียกว่า ศอกลับ โดยใช้วิธีการตีศอกจากบนสู่ล่างเฉียงซ้ายคล้ายมุมฉากบางครั้งอาจบิดตัวตี โดยมีแรงส่งจากไหล่ ลำตัว และเท้า

ศอกตัด หมายถึง การตีศอกตัดขนานไปสู่เป้าหมาย

ศอกงัด หมายถึง การตีศอกจากกลาง งัดขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก

ศอกกระทุ้ง หมายถึง การใช้ศอกพุ่งออกไปด้านหลังในลักษณะกระทุ้งแก้ไขสถานการณ์ที่คู่ต่อสู้ประชิดเข้ามาด้านหลัง

ศอกกลับ หมายถึง การหมุนตัวตีศอก กลับไปทางด้านหลังตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า

สรุปได้ว่า การฝึกทักษะกีฬามวยไทยต้องมีความรู้ และมีความเข้าใจหลักพื้นฐานก่อน เพราะเป็นทักษะเบื้องต้นของการเรียนเรียนแม่ไม้มวยไทยและกลมวย เพื่อนำไปสู่การฝึกทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้เท้า ในแต่ละทักษะก็จะมีทักษะย่อย ๆ แยกออกไป การนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้ได้ผลดีย่อมขึ้นอยู่กับการฝึกฝน ความชำนาญ และความมีไหวพริบ

4. กติกากีฬามวยไทย

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีความโดดเด่นในรูปร่างกายเป็นอาวุธ ซึ่งปัจจุบันมีการจัดรายการแข่งขันและได้รับความสนใจ กติกามวยไทย Rounds (จำนวนยก) จะมีการแข่งขัน 5 ยก หรือแข่งขัน 3 ยก ยกละ 2 นาทีโดยพักระหว่างยก 1 นาที การหยุดการแข่งขันเพื่อตัดคะแนนเตือน จัดเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ของผู้แข่งขันให้เรียบร้อยหรือเหตุอื่น ๆ ไม่นับรวมอยู่ใน 2 นาทีดังกล่าว การพักระหว่างยกต้องให้ได้ 1 นาทีเต็ม ก่อนเริ่มการแข่งขันยกแรกผู้แข่งขันต้องร่ายรำไหว้ครูตามประเพณีทุกคนด้วยมีดนตรี ประกอบด้วย ปี่ชวา ฉิ่ง และกลองแขกเมื่อร่ายรำไหว้ครูเสร็จแล้วจึงให้เริ่มการแข่งขันได้ ห้ามไหว้ครูด้วยการร่ายรำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบมวยไทยสำหรับมวยหญิงให้มีระยะเวลาของการพักระหว่างยกเพิ่มมากขึ้นเป็น 2 นาที ในแต่ละยก

เจริญ ชุมณี (2558: 22) ได้กล่าวถึงกติกามวยไทยว่า การแข่งขันกีฬามวยไทยประกอบไปด้วยการแต่งกายของนักมวย 1) สวมกางเกงขาสั้นเพียงครึ่งโคนเข้าให้เรียบร้อยไม่สวมเสื้อ และรองเท้า นักมวยมุมแดงใช้กางเกงสีแดง สีชมพู สีเลือดหมู หรือสีขาว นักมวยมุมน้ำเงินใช้กางเกงสีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือสีดำ 2) ต้องสวมกระชับหรือเครื่องป้องกันที่สร้างขึ้นจากวัสดุแข็งแรงคลุม

อวัยวะเพศ สามารถป้องกันอันตรายจากเขา หรืออวัยวะอื่นโดยผูกปมเชือกไว้ด้านหลังด้วยเจื่อนตาย เก็บปลายเชือกส่วนที่เหลือให้เรียบร้อย 3) ไม้ไผ่ผอมยาวรูปร่าง และไว้ครา อนุญาตให้ไว้หนวดได้แต่ต้องยาวไม่เกินริมฝีปาก 4) เล็บมือและเล็บเท้า ต้องตัดให้เรียบและสั้น 5) ให้ใช้สนับรัดข้อเท้าได้ข้างละ 1 อัน ห้ามเลื่อนขึ้นไปเป็นสนับแข้ง ห้ามหรือม้วนลงมา ห้ามใช้ผ้ารัดขาและข้อเท้า , ผ้าพันมือ 1) ในการแข่งขันนักมวยต้องพันมือด้วยผ้าพันมืออย่างอ่อน ยาวข้างละไม่เกิน 6 เมตร กว้างไม่เกิน 5 เซนติเมตร 2) ในการแข่งขันนักมวยอาจ ใช้พลาสติก หรือแถบกาวยาง ยาวข้างละไม่เกิน 2.5 เมตร กว้าง 2.5 เซนติเมตรปิดทับข้อมือ หรือหลังมือห้ามพันทับสันหมัดโดยเด็ดขาด 3) ในการแข่งขันนักมวยต้องใช้ผ้าพันมือที่นายสนามมวย หรือผู้จัดรายการแข่งขันมวย (Muay Thai) จัดไว้เท่านั้น ห้ามใช้ผ้าพันมืออื่นนอกเหนือจากที่จัดไว้โดยเด็ดขาด 4) การพันมือต้องได้รับการตรวจและประทับตราจากเจ้าหน้าที่เพื่อรับรองว่าเป็นไปตามข้อกำหนดแล้วจึงให้สวมนวมได้, การตัดสิน 1) ชนะโดยคะแนน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน นักมวยที่ได้รับคะแนนโดยเสียงข้างมากของผู้ให้คะแนนเป็นผู้ชนะ 2) ชนะโดยน็อกเอาต์ ถ้านักมวยล้ม และไม่สามารถชกต่อไปได้ภายใน 10 วินาที ให้นักมวยฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ชนะโดยน็อกเอาต์ 3) ชนะโดยเทคนิคเกิลน็อกเอาต์ 4) เมื่อนักมวยฝ่ายหนึ่งมีฝีมือเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งมากหรือกระทำอยู่ฝ่ายเดียว จนคู่แข่งขันอาจจะเป็นอันตราย 5) นักมวยฝ่ายหนึ่งไม่สามารถที่จะแข่งขันต่อไปได้ทันที ภายหลังที่ได้หยุดพักระหว่างยก 6) เมื่อนักมวยฝ่ายหนึ่งบาดเจ็บไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ 7) นักมวยฝ่ายหนึ่งถูกนับเกิน 2 ครั้งในยกเดียวกัน หรือเกิน 4 ครั้งตลอดการแข่งขัน

การตัดสินให้ดำเนินการตัดสินตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ การชนะน็อกเอาต์ (KO) ถ้านักมวยล้ม และไม่สามารถชกต่อไปได้ภายใน 10 วินาที (ผู้ชกชกนับ 1 – 10 แล้ว) ให้คู่แข่งขันเป็นผู้ชนะโดยน็อกเอาต์ ชนะโดยเทคนิคเกิลน็อกเอาต์ (TKO) คือกรณีต่อไปนี้

1. เมื่อทำให้คู่ต่อสู้ตกเป็นผู้เสียเปรียบ และบอบช้ำมากอาจจะเป็นอันตรายมากยิ่งขึ้น
2. นักมวยฝ่ายใดไม่สามารถที่จะชกต่อไปได้ทันทีภายหลังที่ได้หยุดพักระหว่างยก
3. บาดเจ็บถ้าผู้ชกชกเห็นว่านักมวยคนหนึ่งบาดเจ็บ ไม่สามารถชกต่อไปหรือด้วยเหตุทางร่างกายอื่น ๆ ต้องยุติการแข่งขันและให้คู่แข่งขันเป็นผู้ชนะการตัดสินดังกล่าวนี้ เป็นอำนาจของผู้ชกชก อาจจะหารือแพทย์ก็ได้เมื่อหารือแพทย์แล้ว ผู้ชกชกต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์

4. ในกรณีที่นักมวยทั้งสองฝ่าย ได้รับบาดเจ็บจนไม่สามารถที่จะทำการแข่งขันต่อไปได้ทั้งคู่ ถ้าแข่งขันไปแล้วยังไม่ครบ 3 ยกให้ตัดสินเสมอกัน แต่ถ้าแข่งขันครบ 3 ยก ให้ตัดสินโดยคะแนน

5. ถูกนับ 2 ครั้งในยกเดียวกันผ่านไปแล้วและนักมวยผู้นั้นถูกกระทำจนไม่อยู่ในสภาพที่จะทำการแข่งขันต่อไปได้ชนะโดยถอนตัว ถ้านักมวยถอนตัวออกจากการแข่งขันด้วยความสมัครใจอันเนื่องจากการบาดเจ็บหรือเหตุอื่น ชนะโดยคะแนน เมื่อสิ้นสุดการแข่งขันนักมวยที่ได้รับการตัดสินโดยเสียงข้างมากของผู้ตัดสินเป็นผู้ชนะ

6. ไม่มีการตัดสิน เมื่อนักมวยถูกตัดสินให้เสียสิทธิ ในการแข่งขันทั้งคู่หรือเพียงฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ตามการแข่งขันจะต้องประกาศว่า "ไม่มีการตัดสิน" เช่นนักมวยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดขึ้นมาแข่งโดยมีเจตนาที่จะแพ้หรือทั้งสองฝ่ายสมยอมกัน

7. ไม่มีการแข่งขัน ในกรณีที่เกิดความเสียหาย ผู้ชมไม่อยู่ในความสงบจนไม่สามารถที่จะแข่งขันต่อไปได้หรือเกิดเหตุการณ์ที่คัดไม่ถึงให้ยกเลิกการแข่งขันและให้ประกาศว่า “ไม่มีการแข่งขัน”

8. การตัดสินเสมอเมื่อผลการให้คะแนนของผู้ตัดสินส่วนใหญ่เสมอกันเมื่อนักมวยถูกนับถึง 10 ทั้งคู่

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2560: 43) ได้กล่าวถึงกติกามวยไทยว่า นักกีฬามวยไทยต้องใช้ผ้าพันมืออย่างอ่อน กว้างไม่เกิน 2 นิ้ว และยาวไม่เกิน 2.5 เมตร หรือผ้าชนิด Velpeau พันมือได้ ผ้าพันมือชนิดอื่นใช้ไม่ได้ ห้ามใช้แถบกายหรือพลาสติกทุกชนิดเป็นผ้าพันมือโดยเด็ดขาด แต่อาจใช้สายยึดเส้นเดียวยาว 3 นิ้ว กว้าง 1 นิ้ว เพื่อยึดผ้าพันมือที่เหนือข้อมือขึ้นมาก็ได้ ห้ามใช้พันสันหมัด ผู้แข่งขันต้องแต่งกาย ดังนี้ 1) ต้องสวมกางเกงขาสั้นเพียงครึ่งโคนขา สีแดง หรือน้ำเงิน ตามมุมมองของตนเองไม่ปักโฆษณาใหญ่เกินกว่า 10 ตารางเซนติเมตร ต้องสวมเสื้อไม่มีแขน สีเสื้อเป็นสีเดียวกับกางเกงก็ได้ 2) ไม่สวมรองเท้า เล็บเท้าต้องตัดสั้น ต้องใช้สนับแข้ง สนับศอกสวมที่ศอก และเท้าทั้งสองข้างตลอดการ แข่งขันและต้องเป็นสนับแข้งสนับศอกที่คณะกรรมการสมาคมมวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทยรองรับเท่านั้น ห้ามใช้ผ้าพันรัดโดยเด็ดขาด 3) ต้องสวมมงคลที่ศีรษะเฉพาะเวลาที่ร้ายรำไหว้ครูก่อนการแข่งขันเท่านั้น และจะผูกผ้าประเจียดที่โคนแขนข้างใดข้างหนึ่ง หรือสองข้างก็ได้ สำหรับเครื่องรางอื่นๆ อนุญาตให้ผูกเอาแต่ต้องหุ้มให้มิดชิดไม่ก่อให้เกิดอันตรายขณะแข่งขัน 4) ต้องสวมกระชับที่สร้างขึ้นจากวัสดุที่แข็งแรง ทนทาน ซึ่งเมื่อถูกตีด้วยเข่าหรืออาวุธในการต่อสู้อย่างอื่นที่อวัยวะจะไม่ทำให้เกิดอันตราย 5) ต้องใส่สนับฟันเพื่อป้องกันการกระทบกับส่วนหนึ่งส่วนใดของอวัยวะภายในปาก ผู้แข่งขันที่เจตนาคายสนับฟันระหว่างการแข่งขันจะถูกเตือน หากกระทำเช่นนี้อีก จะถูกตัดคะแนนหรือปรับแพ้ แล้วแต่กรณี แต่ถ้าสนับฟันหลุดออกจากปาก ให้ผู้ชี้ขาดยุติการชกแล้วนำผู้แข่งขันไปที่มุมของเขาเพื่อทำล้างสนับฟันให้สะอาดแล้วใส่กลับคืนเข้าที่ใหม่ ในระหว่างการแข่งขันนั้นห้ามพู่เลียงพูดกับผู้แข่งขันของเขาและห้ามให้น้ำดื่ม ผู้แข่งขันแต่ละคนให้มีพู่เลียง 2 คน ซึ่งต้องปฏิบัติตามกติกา ดังต่อไปนี้ 1) เฉพาะพู่เลียงสองคนเท่านั้นที่ขึ้นบนเวทีได้และจะมีคนใดคนหนึ่งเท่านั้นที่เข้าไปในสังเวียนขณะพักยกได้ และต้องแต่งกายให้เรียบร้อยสวมรองเท้าหุ้มส้น 2) ในระหว่างการแข่งขันพู่เลียงทั้งสองคนต้องนั่งประจำที่จะไปอยู่ขอบเวทีไม่ได้ก่อนเริ่มการแข่งขันในแต่ละยกพู่เลียงจะต้องยกเก้าอี้ผู้แข่งขัน ผ้าเช็ดตัว ถังน้ำ ฯลฯ ออกจากขอบเวที 3) ขณะปฏิบัติหน้าที่อยู่ พู่เลียงจะต้องมีผ้าเช็ดหน้าและฟองน้ำสำหรับผู้แข่งขันของเขา พู่เลียงอาจยอมแพ้แทนผู้แข่งขันได้เมื่อเห็นว่าผู้แข่งขันของเขาไม่ไหว โดยการโยนผ้าเช็ดหน้าหรือฟองน้ำลงไปในสังเวียน เว้นแต่ผู้ชี้ขาดกำลังนับ 7) ห้ามใช้เข็มขัดหรือสิ่งที่เป็นโลหะ เช่น สร้อยคอ ฯลฯ 8) ห้ามใช้น้ำมัน วาสลิน ไข หรือสมุนไพรรหรือสิ่งที่ทำให้ผู้แข่งขันเสียเปรียบหรือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจทาร่างกายหรือนวม 9) ผู้แข่งขันต้องโกนหนวดเคราให้สะอาดเรียบร้อย ไม่อนุญาตให้ไว้เคราแต่ไว้หนวดได้บ้าง ๆ มีความยาวไม่เกินริมฝีปากบน

สุธน เพ็ชรนิล (2558: 40) ได้กล่าวถึงกติกามวยไทยว่า การแข่งขันกีฬามวยไทย นักมวยต้องใส่นวมที่ใช้ในการแข่งขันผู้แข่งขันต้องใส่นวมที่ได้รับการรับรองจากสภามวยไทยโลกซึ่ง

คณะกรรมการจัดการแข่งขันจัดไว้ให้เท่านั้นไม่อนุญาตให้ผู้แข่งขันใช้นวมของตัวเอง รายละเอียดของนวมนักมวยตั้งแต่รุ่นเล็กถึงรุ่นน้ำหนัก 122 ปอนด์ ใช้นวมขนาด 8 ออนซ์ (กรัม) นักมวยรุ่นสูงกว่า 122 ปอนด์ ถึงรุ่นน้ำหนัก 147 ปอนด์ ใช้นวมขนาด 10 ออนซ์ (284 กรัม) ส่วนที่เป็นหนังต้องหนักไม่เกินครึ่งหนึ่งของน้ำหนักนวมทั้งขนาดและใช้นวมต้องมีน้ำหนักไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของน้ำหนักนวมทั้งหมด ใช้นวมต้องไม่เปลี่ยนรูปหรือถูกบดขยี้ให้กระจายไปจากรูปเดิมต้องผูกเชือกนวมให้ปมเชือกอยู่ด้านนอกหลังข้อมือของนวมให้ใช้นวมที่สะอาดและให้การได้เท่านั้น การตรวจผ้าพันมือและการสวมนวมทั้งนวมและผ้าพันมือจะต้องเหมาะสมอยู่ภายใต้การตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตรวจนวมเจ้าหน้าที่จะต้องคอยดูแลเพื่อให้แน่ใจว่านักมวยปฏิบัติตามกติกาทุกอย่างจนกระทั่งนักมวยขึ้นสู่เวที การพันมือให้ใช้ผ้าพันมืออย่างอ่อนยาวข้างละไม่เกิน 6 เมตร กว้างไม่เกิน 5 ซม. ผ้าพันมือชนิดอื่นใช้ไม่ได้ แถบกายยางหรือพลาสติกทุกชนิดเป็นผ้าพันมือไม่ได้เด็ดขาด อาจใช้พลาสติกยางไม่เกิน 2.5 เมตร กว้าง 2.5 ซม. ข้างละ 1 เส้น ปิดทับข้อมือหรือหลังมือห้ามพันทับสันหมัด การชั่งน้ำหนักผู้เข้าแข่งขันต้องชั่งน้ำหนักในวันแข่งขันอย่างตัวเปล่าโดยการชั่งจะต้องไม่เริ่มชั่งก่อน 3 ชั่วโมง ภายหลังจากเวลาชั่งน้ำหนัก เมื่อหมดเวลาชั่งน้ำหนักที่กำหนดไว้ ผู้แข่งขันที่น้ำหนักเกินในการชั่งครั้งก่อนให้ทำการชั่งเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนชั่งน้ำหนักผู้เข้าแข่งขันต้องได้รับการรับรองและการตรวจจากนายแพทย์ที่ได้รับการแต่งตั้งว่าเป็นผู้มีร่างกายสมบูรณ์ที่จะเข้าแข่งขันได้ การไหว้ครูและจำนวนยก ก่อนเริ่มการแข่งขันในยกแรก นักมวยทั้งคู่ต้องรำรำไหว้ครูตามประเพณี และถูกต้องตามรูปแบบมวยไทยโดยมีดนตรีประกอบคือ ปี่ชวา ฉิ่งจับหวังหวะและกลองแขกเมื่อรำรำไหว้ครูเสร็จแล้ว จึงให้เริ่มการแข่งขัน ในการแข่งขัน ให้แข่งยัน 5 ยก ยกละ 2 นาที หยุดพักระหว่างยก 2 นาที การหยุดการแข่งขันเพื่อดำเนินโทษ เตือนจัดเครื่องแต่งกาย หรืออุปกรณ์ของนักมวยให้เรียบร้อย หรือด้วยเหตุอื่น ๆ ไม่นับรวมอยู่ใน 3 นาที

สรุปได้ว่า กติกากีฬามวยไทยหากนักกีฬาละเมิดเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายผู้ช้ำขาดจะไม่อนุญาตให้ผู้แข่งขันที่แต่งกายไม่ถูกต้องเข้าร่วมการแข่งขัน ในกรณีที่นวมหรือเครื่องแต่งกายของผู้แข่งขันไม่เรียบร้อยในขณะการแข่งขันผู้ช้ำขาดจะหยุดการแข่งขันเพื่อจัดให้เรียบร้อย

5. ประโยชน์ของกีฬามวยไทย

ชาญณรงค์ สุหงษา (2553: 44) กล่าวถึงประโยชน์ของมวยไทยว่า"การฝึกมวยไทยก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม สร้างความมีระเบียบวินัยและส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีไทยอันดีงาม เป็นศิลปะการต่อสู้ที่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในยามคับขันอีกด้วย นอกจากนี้หากผู้ฝึกมวยไทยได้ฝึกอย่างจริงจังก็สามารถเป็นนักกีฬาที่ทำรายได้ให้แก่ตนเองได้ ผู้ที่ฝึกมวยไทยจะได้รับการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านต่าง ๆ นับตั้งแต่การครอบครู การสาบานตน และหลักการของการฝึกมวย โดยหลักการฝึกมวยนั้น มิได้มุ่งเพียงฝึกฝนให้มีสมรรถภาพในด้านกำลังกาย ความว่องไว ความมีปฏิภาณเท่านั้น แต่มุ่งฝึกจิตใจให้สุขภาพ และมีศีลธรรมอันดีด้วยนักกีฬามวยไทยเป็นผู้รังสรรค์ความเสื่อมโทรมของศีลธรรมให้ยับยั้งอยู่ เพราะนักกีฬามวยไทยเป็นผู้มีความตั้งใจ สมัยครใจ สามัคคี พร้อมเพรียงหมู่คณะ แพ้ไม่เสียใจ

ชนะไม่หลงตัว ไม่อาฆาตแค้น ไม่เยาะเย้ยคู่ต่อสู้ มีวินัยยอมรับคำตัดสินโดยดี ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้ โดยการซ้ำเติมเมื่อคู่ต่อสู้พ่ายแพ้ไม่เห็นแก่ตัว เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่คนอื่น

ฟอง เกิดแก้ว (2553: 52) กล่าวถึงประโยชน์ของกีฬามวยไทยว่า การฝึกกีฬามวยไทย ก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ความกล้าหาญ การมีสมรรถภาพทางกายดี มีความมานะอดทน มีเขาวนไว ไหวพริบดี ตัดสินใจได้ฉับพลัน มีความเข้มแข็ง อดทน มีความสนุกสนาน ร่าเริง เบิกบาน และมีความสามัคคีในการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม

วิบูลเพ็ญ ชัยปาณี (2553: 61) กล่าวถึงประโยชน์ของมวยไทยว่า มวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านสังคมมวยไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมด้านหนึ่งผู้ฝึกหัดมวยไทย และนักกีฬามวยไทยก็เสมือนผู้รักษา ทำนุบำรุง และดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ทั้งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวโน้มน้าวให้ชาวไทยรักหวงแหนและสามัคคีในหมู่คณะ อันเป็นส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมให้ประเทศชาติ มีความมั่นคงสืบไป นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อเยาวชนที่ใช้เวลาว่างในการฝึกซ้อมมวยไทย เพราะนอกจากจะได้รู้จักออกกำลังกาย และเรียนรู้ศิลปะ มวยไทย ไปพร้อม ๆ กันแล้วยังสร้างความอบอุ่น ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ไม่ประพฤติดนเป็นอันธพาล เป็นนักเลง ไม่ติดยาเสพติด มวยไทยจึงเป็นส่วนช่วยขัดเกลานิสัยใจคอให้เยาวชนไม่ประพฤติดนหันมาทำความดี อันเป็นทางที่จะช่วยพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

สรุปได้ว่าทักษะกีฬามวยไทยก่อให้เกิดประโยชน์พัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงการมีระเบียบวินัย และส่งเสริมการอนุรักษ์ศิลปะการต่อสู้ อีกทั้งยังเป็นการสร้างความมั่นใจในตนเอง ความกล้าหาญ การมีสมรรถภาพทางกายดี มีความมานะอดทน

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ทฤษฎีหลักการและแนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอน ที่เน้นการพัฒนาทักษะพิสัยทักษะเป็นความชำนาญหรือความสามารถในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรคำนึงถึงระบบการทำงานในของอวัยวะต่าง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะควรมีขอบเขตที่ชัดเจนมีนักการศึกษากล่าวถึงแนวคิดและขอบเขตของการเรียนรู้ด้านทักษะที่สำคัญ กล่าวไว้ ดังนี้

1. ความหมายของทักษะ

สุนันท์ ศลโกสม (2554: 33) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติ หมายถึง ผลลัพธ์ของบุคคลที่ได้ใช้ระบบ กล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายสัมพันธ์กับประสาทสัมผัส ปรากฏเป็นพฤติกรรมที่มีความคล่องแคล่ว ในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นพฤติกรรมที่ถูกต้องตามหลักวิชา

วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา (2555: 47) กล่าวว่า ทักษะปฏิบัติเป็นกระบวนการที่มีทั้งทางร่างกาย อารมณ์ และปัญญา ไม่สามารถเกิดขึ้นเองได้อย่างอัตโนมัติ แต่จะมีการพัฒนาหรือทำให้เกิดขึ้นได้เมื่อ ผ่านการฝึกปฏิบัติ มีการลงมือปฏิบัติทั้งการใช้สมองและการใช้มือ และประกอบด้วยทักษะย่อยหลาย ทักษะ

กมลวรรณ ตังธนากานนท์ (2557: 6-7) ได้ให้ความหมายของทักษะปฏิบัติ หมายถึง การเคลื่อนไหวทางกายภาพ การควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย และการใช้ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหว ซึ่งประกอบด้วย การเคลื่อนไหวของร่างกาย และการประสานสัมพันธ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นการเคลื่อนไหวของร่างกายแบบพื้นฐานหรือ เป็นการปฏิบัติงานตามกระบวนการต่าง ๆ ได้จากแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการจำแนกลำดับขั้นของพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยสามารถสรุปสังเคราะห์ลำดับขั้นของพฤติกรรมด้านทักษะพิสัยได้ 5 ลำดับขั้นหลัก ได้แก่ การรับรู้และการปฏิบัติพื้นฐาน การเตรียมความพร้อมและการเลียนแบบ การฝึกปฏิบัติการปฏิบัติด้วยความชำนาญ และการปรับเปลี่ยนหรือสร้างปฏิบัติการ

สุพรรณ ไชยศรี (2557: 53) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทักษะปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถที่จะทำงานได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวโดยไม่ผิดพลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงในสิ่งนั้น เช่น นักเรียน บวก ลบ คูณ หาร ตัวเลข ได้รวดเร็ว และถูกต้องได้เป็นจำนวนมากในเวลาจำกัด

ทิตนา แคมมณี (2559: 4) กล่าวถึงทักษะปฏิบัติว่า คือ ความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย

สรุปได้ว่า ทักษะปฏิบัติ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการปฏิบัติงานการกระทำ การแสดงออกต่าง ๆ ที่มีความคล่องแคล่วรวดเร็ว และถูกต้องตามหลักวิชาเป็นกระบวนการที่มีทั้งทางร่างกายอารมณ์ และปัญญาไม่สามารถเกิดขึ้นเองได้อย่างอัตโนมัติแต่จะมีการพัฒนาหรือทำให้เกิดขึ้นได้เมื่อผ่านการฝึกปฏิบัติ

1. กระบวนการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ทิตนา แคมมณี (2559: 246) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดี และรวดเร็วขึ้น กระบวนการเรียนรู้ของรูปแบบมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมด ตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินปกติ ก่อนการสาธิตครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

รูปแบบการสอนของเดวีส์ Davies (1971) ได้นำเสนอรายละเอียดการสอนเนื้อหาของทักษะการปฏิบัติว่าโครงสร้างที่ยุ่งยากในการสอนเนื้อหาทักษะปฏิบัติงานของงานส่วนใหญ่ประกอบด้วยสัญญาณความเชื่อมโยงและ การเลือกปฏิบัติที่หลากหลายและกลยุทธ์การอธิบาย แสดง ความคิดเห็นในส่วนสุดท้ายเป็นความ เกี่ยวข้องและมีความหมายน่าจะเป็นความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดระหว่างการเรียนการสอนความรู้และ การสอนทักษะปฏิบัติเป็นส่วนที่สร้างความห่างจากความต้องการของครูแท้จริงแล้วนี้เป็นส่วนหนึ่งใน เหตุผลสำหรับการใช้งานที่เพิ่มขึ้นของอุปกรณ์การฝึกอบรมและการจำลองในพื้นที่ของทักษะทาง ร่างกายมีส่วนช่วยจะทำให้ครูและนักเรียนที่จะใช้เวลาการเรียนการสอนได้เกิดผลสำเร็จและมี ประสิทธิภาพ การสอนเนื้อหาทักษะปฏิบัติของงานต่างๆส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการให้ผู้เรียนจะทำสิ่ง ใดได้และความหมายว่าครูจะต้องรับผิดชอบทำตามตัวอย่างการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) ครูผู้สอนสาธิตการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนเห็น การปฏิบัติงานโดยภาพรวมตั้งแต่ต้นจนจบโดยการสาธิตการปฏิบัติงานครูควรสาธิตอย่างช้า ๆ ตามลำดับ

2) ครูหรือผู้สอนแบ่งทักษะการปฏิบัติงานทั้งหมดออกเป็นทักษะย่อยหรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนใหญ่ ๆ และสาธิตการปฏิบัติงานแต่ละส่วนย่อย ๆ ให้ผู้เรียนสังเกตและปฏิบัติตามไปที่ละส่วนย่อยอย่างช้า ๆ

3) ครูหรือผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วนโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเมื่อผู้เรียนติดขัด ครูผู้สอนควรให้คำชี้แนะกระทั่งผู้เรียนทำได้เมื่อได้แล้วครูผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบทุกส่วน

4) ครูหรือผู้สอนอนุญาตให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยอย่างต่อเนื่องในแต่ละส่วนย่อย เหล่านี้จนกว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ทักษะย่อยได้ดีและครูผู้สอนจะให้เทคนิคการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น มีความประณีตมากขึ้น

5) ครูหรือผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ เพื่อให้เข้าใจรูปแบบการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ (ทศนา แฉมมณี, 2559) ซึ่งได้อธิบาย ทฤษฎี หลักการ แนวคิด วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน

และผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิส มีรายละเอียดต่อไปนี้

ทฤษฎี/ หลักการ/ แนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส Davies (1971) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติ ไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันไปเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น

1) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

2) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้นจะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินปกติก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกตควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยเมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มี การสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดูหากติดขัดจุดใดผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้วผู้สอนอาจจะแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้งจนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส

อนงค์ ทิวะสิงห์ (2554: 61) ได้กล่าวสรุปว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ลงมือทำงานด้วยตนเอง โดยมุ่งเน้นการฝึกวิธีการทำงานอย่างสม่ำเสมอ มีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอนที่ถูกต้อง ทั้งการทำงานเป็นรายบุคคล การทำงานเป็นรายกลุ่ม ซึ่งจะทำให้สามารถทำงานให้บรรลุตามเป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่ดีในการทำงาน คือ ให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจน

จบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ มีการปรับปรุงและพัฒนาการทำงานอยู่เสมอมีนิสัยที่ดีในการทำงานและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วริวรรณ โชนงนุช (2556: 54) ได้กล่าวสรุปว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการปฏิบัติงานที่ครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาของหน่วยใหญ่ออกเป็น เนื้อหาย่อยให้ละเอียดและมีจำนวนเนื้อหาย่อยให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้ได้ดีจนเกิดความชำนาญ ในระหว่างขั้นตอนการฝึกทักษะย่อยแต่ละส่วนนั้น ครูจะเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติงานนั้นก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ แล้วปล่อยให้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อผู้สอนเห็นว่านักเรียนปฏิบัติได้แล้วจึงสอนเทคนิควิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติงานได้รวดเร็ว และมีคุณภาพดีขึ้น เมื่อนักเรียนฝึกปฏิบัติย่อยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบย่อยของงานทั้งหมดแล้วจึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้นมาสู่การปฏิบัติงานเต็มรูปแบบ

ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างมีประสิทธิภาพ สรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิสมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาที่มีทักษะย่อยหลายอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากทักษะย่อย หรือทักษะพื้นฐานไปหาทักษะที่ยากขึ้น ให้เรียนรู้การเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้รูปแบบการเรียนการสอนไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติในพลศึกษา หน่วยการเรียนรู้กีฬา มวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติกีฬามวยไทยของนักเรียน และวัดความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิส

สรุป การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส คือ การจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการปฏิบัติ โดยผู้สอนกำหนดเนื้อหาออกเป็นหน่วยใหญ่ก่อน จากนั้นแบ่งเนื้อหาออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียดและ มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเนื้อหาย่อยเหล่านั้นจนเกิดความชำนาญ ก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ ครูผู้สอนจะเป็นผู้สอนสาธิตการปฏิบัติก่อนแล้วให้ผู้เรียนปฏิบัติตามด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญ ในระหว่างการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนครูคอยให้คำแนะนำชี้แนะแนวทางการปฏิบัติโดยไม่มีการสอน สาธิตให้ดูเป็นตัวอย่างเมื่อผู้เรียนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญแล้วครูจึงสอนเทคนิควิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติได้รวดเร็วและมีคุณภาพยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ย่อยหลาย ๆ ประสบการณ์ เชื่อมโยงเป็นองค์ความรู้และสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านการปฏิบัติอันนำไปสู่การปฏิบัติงานได้เต็มรูปแบบ

2. ลักษณะการวัดทักษะปฏิบัติ

ชวลิต ชูกำแพง (2557: 132 - 133) ได้กล่าวถึง ลักษณะการประเมินทักษะปฏิบัติที่สำคัญดังนี้

1) สิ่งที่จะวัดต้องมีการปฏิบัติอย่างแท้จริงการปฏิบัติจะเกิดขึ้นเมื่อผู้ถูกวัดใช้มือหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงาน เช่น หยิบจับสิ่งของเครื่องมือ การเคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะ การเปล่งเสียง การอ่าน หรือร้องเพลง เป็นต้น

2) สิ่งที่วัดเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทักษะในขณะที่การวัดความรู้ หรือความรู้สึก สามารถวัดโดยใช้กระดาษและดินสอแต่ถ้าเป็นทักษะซึ่งต้องอาศัยการฝึกปฏิบัติทักษะนี้ควรวัด โดยให้มีการปฏิบัติหรือแสดงออกทางกายให้ดู

3) สิ่งที่วัดเป็นการวัดความเข้าใจในการประยุกต์ใช้ความรู้ ผลงานที่ปรากฏเป็นผลผลิต ที่เป็นรูปธรรมสะท้อนถึงกระบวนการที่แสดงความรู้ความเข้าใจ แต่การปฏิบัติงานจนมีความชำนาญ สามารถประยุกต์ความรู้ให้เกิดประโยชน์จำเป็นต้องฝึกฝนมาเป็นเวลานาน

4) ผลงานที่ได้รับต้องอยู่ในรูปที่สามารถวัดได้หากผลงานที่จะวัดอยู่ในรูปของสิ่งของซึ่งมองเห็นได้ การวัดที่มีความเที่ยงตรงคือการวัดโดยการประเมินคุณภาพของงานจากผลงานที่เป็นของจริง

กัญญา ลินทรัตน์ศิริกุล (2558: 87) อ้างถึง วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543: 59 - 60) ได้กล่าวถึง ลักษณะการประเมินทักษะปฏิบัติว่าเป็น การทดสอบความสามารถในการทำงานของผู้เรียนภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพจริงมากที่สุด ประเมินได้ 3 ลักษณะ คือ

1) ประเมินกระบวนการ (Process) กระบวนการ ในที่นี้ หมายถึงวิธีการที่ผู้เรียนใช้ดำเนินการ เพื่อให้ได้ผลผลิต หรืออาจจะเป็นงานส่วนหนึ่งซึ่งไม่ใช่ผลผลิต การประเมินกระบวนการทำได้ค่อนข้างยาก เพราะธรรมชาติของการประเมินค่อนข้างยุ่งยาก การประเมินส่วนใหญ่จะใช้การสังเกตโดยมุ่งดูที่คุณภาพหรือประสิทธิภาพของกระบวนการ

2) ประเมินผลผลิต (Product) ผลผลิตในที่นี้ หมายถึง งานที่เป็นผลจากการแสดง หรือการกระทำของผู้เรียนวิธีประเมินอาจทำได้หลายลักษณะ เช่น พิจารณาจากคุณภาพงาน รูปลักษณะของงาน และการตรวจสอบว่างานเป็นไปตามข้อกำหนดที่ตั้งไว้หรือไม่

3) ประเมินทั้งกระบวนการและผลผลิต

สรุปได้ว่า ลักษณะการประเมินทักษะปฏิบัติในสิ่งที่จะวัดต้องมีการปฏิบัติอย่างแท้จริง เกิดขึ้นจากผู้ถูกวัดใช้ส่วนต่าง ๆ ของการทำงาน สิ่งที่วัดเป็นผลที่ได้จากการเรียนรู้ทักษะ แล้วนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เกิดผลผลิตหรือผลงาน ซึ่งผลงานที่ได้ต้องอยู่ในรูปที่สามารถวัดได้ สามารถประเมินได้ใน 3 ลักษณะ คือ ประเมินกระบวนการ ประเมินผลผลิต และประเมินทั้งกระบวนการและผลผลิต

4. กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติ

ขวลิต ชูกำแพง (2557: 134 - 135) ได้กล่าวถึงการประเมินทักษะปฏิบัติ มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติโดยครูและนักเรียนมาร่วมกันกำหนดจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติ การได้มีส่วนร่วมของผู้เรียนในการกำหนดจุดมุ่งหมาย ทำให้การประเมินสอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่ายนำไปสู่ศักยภาพของผู้เรียนที่ครูตั้งเป้าหมายไว้

2) การระดมผลการปฏิบัติที่มุ่งวัดผลการปฏิบัติงานย่อมาจากจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ซึ่งการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะที่มุ่งวัดอาจเน้นที่คุณภาพของการทำงานคือความถูกต้อง ความ

สวยงาม เช่น ความสวยงามของการออกแบบบ้าน ความคงทนของสิ่งของที่ประดิษฐ์ ความคล่องแคล่วในการใช้เครื่องมือทดลองทางวิทยาศาสตร์ หรืออาจวัดคุณลักษณะของงานที่ปฏิบัติ โดยเน้นปริมาณงานที่ทำได้

3) กำหนดวิธีการวัดการปฏิบัติงานการวัดการปฏิบัติงานสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

3.1) วัดโดยการเขียนตอบ

3.2) การวัดโดยการให้ผู้เรียนปฏิบัติงานให้คุณในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์

จริง

3.3) การวัดตัวอย่างของงานที่ได้จากการปฏิบัติจริง

4) การกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผู้วัด ช่วงเวลาที่วัด หลังจากให้ผู้สอนเลือกวิธีการที่ใช้ในการวัดการปฏิบัติงานแล้วต้องมีการตัดสินใจเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ใช้วัดในการปฏิบัติงาน เตรียมหาเครื่องมือที่ความเหมาะสมเพื่อใช้ในการวัดภาคปฏิบัติซึ่งมีหลายประเภท การวัดการปฏิบัติงานในงานใดงานหนึ่งอาจต้องใช้เครื่องมือมากกว่า 1 ชิ้น ขึ้นอยู่กับตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่ผู้วัดกำหนด

5) กำหนดเกณฑ์การประเมินข้อมูลที่ได้จากการวัดการปฏิบัติงานต้องนำมาประเมินโดยการตัดสินคุณภาพของการปฏิบัติงาน การประเมินดังกล่าวทำได้โดยการเปรียบเทียบกับความสามารถกลุ่ม หรือเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด

นวลจิตต์ ชาวศิริพิงศ์ (2556: 80) ได้กล่าวถึง การประเมินการปฏิบัติมีขั้นตอนที่สำคัญดังนี้

1) การกำหนดงานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติในขั้นนี้ผู้สอนต้องศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความมุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด ต้องการให้บรรลุในเรื่องใด แล้วกำหนดงานให้สอดคล้องกับหลักสูตรรายวิชานั้น

2) การกำหนดสถานการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติ ผู้วัดต้องกำหนดสถานการณ์หรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานแก่ผู้เรียนให้ชัดเจนว่าจะมีลักษณะใด การวัดทักษะอาจเกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ในสถานการณ์ที่มีการจำลองให้คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง ในสถานการณ์ที่ผู้สอนควบคุมเงื่อนไขต่างๆ ในการทำงานเพื่อการทดสอบกระบวนการปฏิบัติงานในครั้งนั้น ๆ ในสถานการณ์ที่ไม่ต้องลงมือปฏิบัติงาน แต่วัดโดยการทดสอบด้วยข้อสอบ

3) การกำหนดคุณลักษณะที่ใช้ในการวัดทักษะโดยเน้นให้เห็นว่าในการปฏิบัติงานนั้นให้ความสำคัญกับการวัดกระบวนการหรือผลงาน หรือทั้งสองส่วน และจะวัดผ่านตัวบ่งชี้อะไรบ้าง การกำหนดวิธีการวัดภาคปฏิบัติที่เหมาะสมกับพฤติกรรมที่จะวัดวิธีการที่ใช้มีหลายประเภท ได้แก่ การทดสอบด้วยข้อสอบ การให้ปฏิบัติงานจริง การให้ทำสิ่งของที่ผลิตได้

4) การกำหนดความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ความเหมาะสมของผู้วัด ช่วงเวลาที่ทำการวัดในขั้นตอนนี้ ผู้วัดต้องตัดสินใจเกี่ยวกับประเภทของเครื่องมือที่ใช้ในการวัด การสร้างเครื่องมือ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

5) การกำหนดวิธีการประเมินผลและรายงานผลการวัดทักษะปฏิบัติ กระบวนการวัดทักษะปฏิบัติจะไม่สิ้นสุดจนกว่าจะมีการประเมินผลและรายงานผลความสามารถในการทำงาน

ของผู้เรียน วิธีการประเมินผลการวัดทักษะมีหลายแบบ คือ การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ และการประเมินผลแบบอิงความก้าวหน้าของผู้เรียน

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงดังนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2555: 135 - 136) ได้กล่าวถึง เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลด้านทักษะปฏิบัติ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) เครื่องมือประเภทที่ใช้ในการวัดกระบวนการปฏิบัติงานที่เน้นทักษะความสามารถในการทำงาน ความถูกต้อง ลำดับการทำงาน วิธีที่มีการวัดที่มีความเที่ยงตรงคือ การสังเกต ประเมินพฤติกรรมการทำงาน เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตที่ใช้กันมาก ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการระเบียนพฤติกรรม มาตราส่วนประมาณค่า เป็นต้น

2) เครื่องมือประเภทที่ใช้ในการวัดผลงานสำหรับการวัดคุณภาพของผลงานที่ผู้เรียนทำเครื่องมือที่เป็นที่นิยมได้แก่ แบบตรวจสอบรายการ ระเบียนพฤติกรรม มาตราส่วนประมาณค่า

กัญญา ลินทรัตนศิริกุล 2558, (อ้างถึงใน วัฒนาพร ระงับทุกข์ 2543: 61 - 62) ได้กล่าวถึงประเภทของเครื่องมือวัดผลด้านทักษะ ปฏิบัติแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ

1) การเขียนเป็นการวัดการประยุกต์ความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น การเขียนแบบ การสร้างแผนที่ การแปลโจทย์ปัญหาเป็นรูปภาพ การแต่งกลอน การเขียนโครงการ วิทยาศาสตร์

2) การจำแนกและระบุกระบวนการปฏิบัติ เป็นการระบุชื่อเครื่องหมาย ชิ้นส่วน ขั้นตอนการทำงานหรือจำแนกสิ่งที่ไม่เหมือนกัน

3) การสร้างสถานการณ์จำลองเป็นการสอบวัดโดยกำหนดสถานการณ์ที่คล้ายสถานการณ์จริงมากที่สุดให้ผู้เรียนแก้ปัญหา หรือบอกขั้นตอนวิธีการทำงานเพื่อสร้างงานหรือเพื่อระบุบรรเทาความเสียหาย

4) การกำหนดตัวอย่างงาน เช่น งานแกะสลักสบู่ ครูให้ผู้เรียนศึกษาตัวอย่างแล้วทำตามแบบให้เหมือนหรือดีกว่า การประเมินอาจประเมินผลสำเร็จทั้งชิ้นงานหรือเพียงบางส่วนก็ได้

6. เกณฑ์การประเมิน

กัญญา ลินทรัตนศิริกุล ,2558 (อ้างถึงใน วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2543: 62) กล่าวว่า เครื่องมือที่ใช้ประเมินภาคปฏิบัติของผู้เรียน เรียกว่า รูบรีค (Rubric) หมายถึง การสร้างเกณฑ์ขึ้นเพื่อพิจารณาลักษณะของสิ่งสำคัญ ได้แก่ เกณฑ์ การให้คะแนน (Scoring Guide) ซึ่งจะต้องกำหนดมาตรวัด (Scale) และรายการคุณลักษณะที่บรรยาย ถึงความสามารถในการแสดงออกของผู้เรียนในแต่ละระดับ ข้อมูลจากรูบรีคจะสะท้อนให้ครู ผู้ปกครอง และบุคคลอื่น ๆ ได้ทราบว่าผู้เรียนเรียนรู้อะไรบ้าง และทำอะไรได้มากน้อยเพียงไร

7. จุดเด่นและข้อจำกัดของการวัดและประเมินทักษะปฏิบัติ

กมลวรรณ ตังธนากานนท์ (2557: 17-19) ได้รวบรวมจุดเด่น และข้อจำกัดของการวัดและการประเมินทักษะการปฏิบัติจากเอกสารที่เกี่ยวข้องดังนี้

จุดเด่นของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ เมื่อเปรียบเทียบการวัดและประเมินการเรียนรู้และดั้งเดิม การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติมีจุดเด่นดังนี้

1) การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติทำให้เป้าหมายการเรียนรู้ชัดเจนขึ้น เนื่องจากผู้ประเมินจะจัดสถานการณ์หรือกำหนดงานที่ชัดเจนให้ผู้เรียนหรือผู้รับการประเมินปฏิบัติทำให้ผู้ประเมินต้องศึกษาและทำความเข้าใจเป้าหมายการเรียนรู้ เป้าหมายของการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจมีความซับซ้อนและเป็นนามธรรม แล้วสรุปออกมาให้เป็นงานที่ผู้เรียน หรือผู้รับการประเมินต้องปฏิบัติซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรมมากขึ้น

2) การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติสามารถประเมินความสามารถในการปฏิบัติได้จริงของผู้เรียนหรือผู้รับการประเมินผลลัพธ์สำคัญที่คาดหวังของการจัดการศึกษา คือความสามารถในการใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาในการปฏิบัติหรือแก้ปัญหาจริง ดังนั้น การวัดและประเมินผลการปฏิบัติซึ่งเน้นการประเมินความสามารถในการปฏิบัติได้จริงจึงตอบสนองผลลัพธ์ดังกล่าวในการจัดการศึกษาได้

3) การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่ ทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่มักจะให้ความสำคัญกับการที่ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิมมาสร้างความรู้ใหม่ และให้ความสำคัญกับการกระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าและสืบสอบเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ผ่านกิจกรรม ซึ่งมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับสภาพจริง ซึ่งการกำหนดงานสำหรับวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติงานหลายประเภทให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหรือสืบสอบความรู้ต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน

4) การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทำให้ครูผู้สอนสามารถบูรณาการ การพัฒนาความรู้ทักษะและความสามารถของผู้เรียนเข้าด้วยกันได้เริ่มจากงานสำหรับการวัดและประเมินผลการปฏิบัติงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการหรืองานที่ใช้ระยะเวลาปฏิบัติงาน มักจะเป็นงานที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะและความสามารถหลายด้าน เช่น การจัดทำแฟ้มสะสมงานหรือการทำโครงการวิจัยได้กำหนดให้ผู้เรียนใช้ความรู้ทักษะ และความสามารถหลายด้านในการปฏิบัติงาน

5) การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนการสอนมากกว่า การวัด และประเมินผลแบบประเมินนิยมซึ่งใช้เพียงการสอบวัดด้วยแบบสอบข้อเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนในยุคปฏิรูปการศึกษา ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติและประเมินผลการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการที่หลากหลายมากกว่าการสอบวัดด้วยแบบสอบข้อเขียน

6) การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติช่วยขยายขอบเขตการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากงานสำหรับการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติมีหลายรูปแบบทำให้

ผู้เรียนแสดงความสามารถและทักษะที่หลากหลายมากขึ้น ส่งผลให้การวัดและการประเมินผล การเรียนรู้ขยายขอบเขตมากขึ้นด้วยเช่นกัน

ข้อจำกัดของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ

แม้ว่าการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติมีจุดเด่นหลายประการแต่การวัดและประเมิน ทักษะการปฏิบัติก็มีข้อจำกัดพอสมควร สรุปข้อจำกัดได้ดังนี้

1. การกำหนดงานให้มีคุณภาพสูงสำหรับประเมินทักษะการปฏิบัติทำได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากการประเมินทักษะการปฏิบัติงานให้ดีมักจะต้องคล้องกับการมีเป้าหมายการจัดการ เรียนรู้ที่ค่อนข้างซับซ้อน ดังนั้น ผู้ประเมินต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับทักษะการ ปฏิบัติงานหลายด้าน เพื่อที่จะกำหนดงานที่มีคุณภาพสำหรับการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ ของผู้เรียนได้อย่างมีคุณภาพ

2. การพัฒนาเครื่องมือให้มีคุณภาพสูงสำหรับการให้คะแนนการทำได้ยากโดยเฉพาะการ วัดและการประเมินความสามารถที่มีองค์ประกอบที่ซับซ้อน หรือการวัดและประเมินในเรื่องที่มี แนวทางการตอบได้หลายแนวทาง

3. ในการปฏิบัติงาน ผู้เรียนหรือผู้รับการประเมินต้องใช้เวลาค่อนข้างนาน งานบางงาน ต้องใช้เวลาปฏิบัติงานเป็นวันหรือมากกว่านั้นในการทำให้เสร็จสิ้นได้นอกจากนี้การให้คะแนน กระบวนการหรือผลการปฏิบัติงานก็ต้องใช้เวลานาน ดังนั้น หากมีผู้เรียนหรือผู้รับการประเมิน จำนวนมากย่อมต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการประเมินทักษะการปฏิบัติขบวนการหรือผลงานยิ่ง มีความซับซ้อน การประเมินและการให้คะแนนทักษะการปฏิบัติยิ่งมีความซับซ้อนตามไปด้วย การใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิค (Scoring Rubric) ที่มีคุณภาพสูงสามารถช่วยลดปัญหา เกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการประเมินลงได้และโดยทั่วไปการให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน แบบองค์รวม (Holistic Scoring Rubric) มักจะใช้เวลาน้อยกว่าการให้คะแนนแบบแยก องค์ประกอบ (Analytic Scoring Rubric)

4. เมื่อเปรียบเทียบกับการประเมินแบบประเพณีนิยม การประเมินการปฏิบัติได้คะแนนที่ มีค่า ความเที่ยงต่ำกว่าโดยเฉพาะความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน หากผู้ประเมินใช้กรอบการ ประเมินเกณฑ์การให้คะแนนที่แตกต่างกัน หรือมีสมรรถภาพในการประเมินที่แตกต่างกันก็อาจ ทำให้ผลการประเมินงานหรือการปฏิบัติงานของผู้รับการประเมินคนเดียวกันมีความแตกต่างกัน ได้ส่งผลกระทบต่อความตรงในการวัดด้วยประเด็นปัญหาดังกล่าวสามารถแก้ไขให้ดีขึ้นได้ด้วย การมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ชัดเจนเป็นมาตรฐานเดียวกัน การฝึกอบรมผู้ให้คะแนนทักษะ การปฏิบัติ และการกำกับติดตามคุณภาพของการให้คะแนน

5. ในการประเมินทักษะการปฏิบัติงานทักษะใดทักษะหนึ่งการปฏิบัติงานเพียงอย่างเดียว อาจให้สารสนเทศไม่เพียงพอในการสรุปหรือให้การประเมินคุณภาพทักษะการปฏิบัติงานของผู้รับ การ ประเมินได้การใช้ผลการประเมินการปฏิบัติงานเพียงงานเดียวอาจส่งผลต่อความตรงในการ ประเมินทักษะการปฏิบัติงานนั้น ดังนั้น การประเมินทักษะการปฏิบัติงานบางทักษะอาจต้อง กำหนดงานสำหรับประเมินทักษะการปฏิบัติมากกว่า 1 งาน โดยอาจวัดทักษะการปฏิบัติงาน

ทักษะเดียวกันมีบริบทที่แตกต่างกันออกไป เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีทักษะการปฏิบัติงานดังกล่าวในบริบทที่หลากหลายหรือไม่ อย่างไรก็ตามเพื่อคุณภาพของการปฏิบัติงานได้อย่างมั่นคงตรงต่อไป

6. การปฏิบัติงานบางงานอาจไม่เหมาะสมในการประเมินผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน บางงาน เช่น eworkงานต้องอาศัยเวลาในการทำอย่างต่อเนื่องและใช้เวลานานเป็นอุปสรรคสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำ เนื่องจากผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยมักมีความรู้เพียงบางส่วนหรือมีความสามารถไม่ถึงระดับมาตรฐาน ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติงานตามที่ผู้ประเมินกำหนดไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ผู้ประเมินอาจใช้การทำโครงการเป็นกลุ่มร่วมกันได้ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน และใช้ความรู้บางส่วนที่มีของแต่ละคนเติมเต็มซึ่งกันและกันในการปฏิบัติงานได้ถือเป็นการจูงใจผู้เรียนมากขึ้น

สรุปได้ว่า จุดเด่นของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัตินั้นมีด้วยกันหลายประการการวัด และประเมินทักษะการปฏิบัติสามารถประเมินความสามารถในการใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาในการปฏิบัติหรือแก้ปัญหาจริงผู้ประเมินต้องกำหนดงานที่ชัดเจนให้ผู้เรียนปฏิบัติสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่ ให้ความสำคัญกับการที่ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิมมาสร้างความรู้ใหม่ และมีการวัดและการประเมินที่หลากหลาย

แม้ว่าจะมีจุดเด่นหลายประการแต่การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติก็มีข้อจำกัดพอสมควรใช้เวลาค่อนข้างนานในการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ การพัฒนาเครื่องมือให้มีคุณภาพสูง สำหรับการให้คะแนนทำได้ยาก โดยเฉพาะการวัดและการประเมินความสามารถที่มีองค์ประกอบที่ซับซ้อน

ความพึงพอใจ

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์นั้นนักเรียนจะต้องมีความพึงพอใจกับรูปแบบหรือวิธีในการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนและลักษณะของความพึงพอใจในการเรียนมีหลายรูปแบบ เช่น ความพึงพอใจในผู้สอน ความพึงพอใจในเทคนิควิธีการสอน เป็นต้น และได้มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ไว้มากมาย

1. ความหมายของความพึงพอใจ

จากการศึกษาค้นคว้า มีนักการศึกษาให้ความหมายเกี่ยวกับความพึงพอใจไว้ดังนี้

สันติ บุญภิรมย์ (2557: 127) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้นๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

พิสุทธา อารีราษฎร์ (2557: 96) ได้ให้ความหมาย ความพึงพอใจไว้ว่า ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่ และอาจกระทำ การบรรลุถึงความมุ่งหมายที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น ความพึงพอใจเป็นเรื่องของความรู้สึก ทัศนคติ หรือระดับ

ความชอบส่วนบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น ว่าสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดหมายนั้นๆ ได้มากน้อยเพียงใด

ศุภสิริ โสมาเกต (2558: 77) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก (Feeling) มีความสุขเมื่อคนเราได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Wants) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ณัฐพร จันลาวาศ (2563: 103) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกนึกคิดหรือ เจตคติที่ดีของบุคคลที่มีความพร้อมทางด้านจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ซึ่งสามารถเป็นไป ในทางที่ดีหรือไม่ดีหรือทั้งทางบวกและทางลบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนที่ทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตามการที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานนั้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้น ๆ เป็นไปตามการศึกษาค้นคว้า วัตถุประสงค์ที่วางไว้ มีนักการศึกษาในสาขาต่างๆ ทำการศึกษาค้นคว้าและตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ ในการทำงานไว้ดังนี้

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ศุภสิริ โสมาเกต 2558, (อ้างถึงใน สมยศ นาวิการ, 2544: 115-116) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความพึงพอใจว่ามีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ในการปฏิบัติงานที่ผู้บริหารหรือครูจะต้องคำนึงถึงการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนหรือผู้ปฏิบัติงานเกิดความพึงพอใจ คือ

1) ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงาน การตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ดังนั้นครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศ สถานการณ์ สื่อการสอนที่ เอื้ออำนวยต่อการเรียนเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุตามจุดประสงค์

2) ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่น ๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทน ซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนภายใน (Intrinsic Rewards) และผลตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนซึ่งเป็นตัวชี้ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานได้รับคือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและการรับรู้เรื่องความยุติธรรมของผลการตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

ณัฐพรหม อินทยศ 2557, (อ้างถึงใน ทิศนา ขมมณี, 2550: 69) กล่าวว่า ทฤษฎีความพึงพอใจ ของมาสโลว์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ โดยมองว่าความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้น จากระดับต่ำไปยังระดับสูงสุด เมื่อความต้องการ

ในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในระดับสูงขึ้นไป ดังนี้ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติเป็นลำดับขั้น คือ

1) ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ ฯลฯ

2) ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (Security or Safety Needs) เมื่อมนุษย์สามารถตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้แล้ว มนุษย์จะเพิ่มความต้องการในระดับที่สูงขึ้น เช่น ความต้องการปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ต้องการความมั่นคงในชีวิตและหน้าที่การงาน

3) ความต้องการผูกพันหรือการยอมรับความต้องการทางสังคม Affiliation or Acceptance Needs) เป็นความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ เช่น ความต้องการให้และได้รับความรัก ความชื่นชมจากผู้อื่น

4) ความต้องการยกย่อง (Esteem Needs) หรือความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเป็นความต้องการได้รับการยกย่องนับถือ และสถานะทางสังคม เช่น ความต้องการได้รับความเคารพนับถือ ความต้องการมีความรู้ความสามารถ เป็นต้น

5) ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการสูงสุด

6) มนุษย์มีความต้องการที่จะรู้จักตนเองและพัฒนาตนเอง ประสบการณ์ที่เรียกว่า “Peak Experience” เป็นประสบการณ์ของบุคคลที่รู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริง เป็นช่วงเวลาที่คุณคนเข้าใจเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยแท้ เป็นสภาพที่สมบูรณ์ลักษณะผสมผสานเป็นช่วงเวลาแห่งการรู้จักตนเองจะสามารถพัฒนาคนไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

จากการศึกษาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกและทัศนคติของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองตรงความต้องการของตนเองทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีแสดงออกมาทางพฤติกรรมที่ทำให้ปฏิบัติงานหรือกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ประสบความสำเร็จซึ่งเป็นการรู้สึกภายในจิตใจที่ไม่เหมือนกัน ความรู้สึก ชอบหรือพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนบรรยากาศ สถานการณ์ อุปกรณ์สื่อวัตกรรมการเรียนรู้อาจทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะปฏิบัติสูงขึ้นโดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

3. เครื่องมือวัดความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2556: 56) ได้กล่าวไว้ว่า เครื่องมือวัดความพึงพอใจนั้นสามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1) การใช้แบบสอบถามโดยผู้ออกแบบสอบถาม ต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมาก ๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติรูปแบบของแบบสอบถามจะ ใช้มาตรวัดทัศนคติซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่งคือ มาตรส่วนแบบลิเคิร์ท

(Likert) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุยโดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3) การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยาท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

สมปรารถนา ทองนาค (2558: 69) กล่าวว่า เครื่องมือวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธีได้แก่

1) การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการความคิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เป็นต้น

2) การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิค และวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3) การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดกริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ศุภสิริ โสมมาเกตู (2558: 73) กล่าวว่า เครื่องมือที่ใช้ในการวัดความรู้สึกมีหลายชนิด เช่น แบบทดสอบโดยใช้สถานการณ์ บันทึกการสังเกต และเครื่องมือหนึ่งที่ยอมรับใช้ คือ แบบวัดทัศนคติรูปแบบมาตรวัดทัศนคติของ Likert มาตรชนิดนี้ประกอบด้วยข้อความทัศนคติซึ่งเป็นการวัดความรู้สึกต่อสิ่งที่จะวัดข้อความดังกล่าวจะมีทั้งในทางบวกและทางลบ การสร้างมาตรวัดทัศนคติมีวิธีการดังนี้

1) กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการประเมิน โดยระบุว่าวัดคุณลักษณะใดต่อสิ่งใด

2) นิยามความหมายของทัศนคติให้ชัดเจนว่าประกอบด้วยลักษณะใดบ้างซึ่งจะใช้เป็นกรอบสำหรับวัด

3) รวบรวมข้อความที่แสดงทัศนคติในระดับต่าง ๆ ของบุคคลข้อความนี้ควรครอบคลุมคุณลักษณะทั้งหมดที่ต้องการวัด โดยการเขียนข้อความมากกว่าจำนวนข้อที่ต้องการใช้ข้อความควรแสดงทัศนคติในทางที่ดี (บวก) และในทางที่ไม่ดี (ลบ) จำนวนที่ใกล้เคียงกัน

4) ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นโดยพิจารณาเกี่ยวกับความครอบคลุมครบถ้วนตามคุณลักษณะทั้งหมดที่ต้องการวัดตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้องของภาษา แต่ละข้อความกับระดับของความเห็น โดยปกติมาตรวัดทัศนคติของ Likert จะแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างมาก เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างมาก

5) ทดลองใช้ข้อความที่ผ่านการตรวจสอบเบื้องต้นอาจมีบางข้อความที่ยังไม่ชัดเจน หรือ ความจริงนำไปทดลองใช้ในกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งเพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัยของ ข้อ คำถามตรวจสอบว่ายังมีข้อความใดต้องแก้ไข

6) กำหนดน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวเลือกวิธีที่ง่ายคือ กำหนดตามน้ำหนักสมมติ เช่น กำหนดให้แต่ละตัวเลือกมีน้ำหนักเป็น 5 4 3 2 และ 1 สำหรับข้อความในทางบวก ส่วนข้อความ ในทางลบให้น้ำหนักกลับกัน

7) ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยวิเคราะห์ความตรงของแบบทดสอบหรืออาจใช้ วิธีให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบก็ได้

สรุปได้ว่า จากการศึกษาเครื่องมือวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่า เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการ วัดความรู้สึกของบุคคลโดยใช้แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต และใช้ รูปแบบมาตรวัดทัศนคติของลิเคิร์ต (Likert) เป็นเครื่องมือวัด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความ พึงพอใจ โดยใช้แบบสอบถามลิเคิร์ต (Likert) ประมาณค่า 5 ระดับ ในการวัดความพึงพอใจต่อ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4. การประเมินค่าความพึงพอใจ

วัลลภ รัฐฉัตรานนท์, 2557 (อ้างถึงใน สุธามาต คชรัตน์, 2549: 17) ในการวัดความ พึงพอใจ หรือความรู้สึกนึกคิดคนเราต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เราต้องเสนอข้อความแสดงทัศนคติต่อสิ่งนั้น หลาย ๆ ข้อความให้ผู้รับการทดสอบประเมินค่าแต่ละข้อความเชื่อถือ 1 มาตรา แล้วนำคะแนน จากมาตราต่าง ๆ มารวมเป็นคะแนนรวม และยึดคะแนนนี้เป็นหลักการในการตีความ เนื่องจาก ถือว่าข้อความต่าง ๆ ก็วัดจากทัศนคติหรือความพอใจต่อสิ่งเดียวกัน มีข้อความหลาย ข้อความ เพื่อให้ข้อความเที่ยงตรงน่าเชื่อถือมากขึ้น การให้คะแนนเรากำหนดให้การแสดงทัศนคติหรือ ความพึงพอใจทางบวก Likert, Rensis (1967: 90 - 95) เช่น

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วย
3 คะแนน	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2 คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1 คะแนน	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เมื่อผู้ได้รับการทดสอบประเมินค่าข้อความทั้งหมดทีละข้อความแล้วนำคะแนนที่ได้รวม เป็นคะแนนของทัศนคติที่มีต่อเรื่องที่ทดสอบ ผู้เสนอวิธีวัดแบบนี้ คือ มาตราวัดแบบ ลิคเคอร์ท (Likert Scale) ซึ่งมีข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญ คือ ข้อความต่าง ๆ ก็ใช้วัดทัศนคติหรือความ พึงพอใจของสิ่งเดียวกัน การคัดเลือกข้อความที่ใช้วัดจริงเป็นเรื่องสำคัญมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

งานวิจัยในประเทศ

วริวรรธ โชนงนุช (2551: 104) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเสลียง อำเภอศรีสขนาลัย จังหวัดสุโขทัย โดยมีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์ประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อชุดกิจกรรมเรื่องการเขียนลายสังคโลก ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมเรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวม มีประสิทธิภาพ 82.38/87.50 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ชุตินา ศรีเมืองซอง (2555: 86) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ได้พัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิล เทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิล เทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และหาค่าประสิทธิภาพของแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิล เทนนิสตาม แนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมท่าคลองจังหวัดจันทบุรี มีประสิทธิภาพ ระหว่างเรียน และหลังเรียน เท่ากับ 82.50/84.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2) ผลการเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะ พื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า นักเรียนที่ได้รับ การฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อการใช้ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะ พื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า นักเรียนมีความ พึงพอใจอยู่ในระดับมาก

เอนก ทอนฮามแก้ว (2557: 117) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การวิจัย ครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐานโดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียน การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่

3 ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก ทักษะตะกร้อพื้นฐาน 3) เปรียบเทียบทักษะตะกร้อพื้นฐาน 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ ตะกร้อพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยใน ครั้งนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียน บ้านอากาศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่ม ตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) มี ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ดำเนินการวิจัยใช้ แผนการวิจัยแบบ One Group Pretest – Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า (t-test แบบ Dependent Sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพ 83.93/84.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ที่ตั้งไว้ 75/75 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียน ด้วยแบบฝึกทักษะ ตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการเรียน การ สอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ทักษะตะกร้อ พื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้ รูปแบบการเรียน การ สอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.71 อยู่ในระดับมากที่สุด

สมปรารถนา ทองนาค (2558: 78) การพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬา แอนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมท่าแฉลง จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการ ฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแอนด์บอลโดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน มัธยมท่าแฉลง จังหวัดจันทบุรี มีประสิทธิภาพ ระหว่างเรียน และหลังเรียน เท่ากับ 82.50/84.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2) ผลการ เปรียบเทียบทักษะพื้นฐานกีฬาแอนด์บอลของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการฝึก ทักษะพื้นฐานกีฬาแอนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแอนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียน การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการ ใช้ชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแอนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อรธวัตร ทิพยเลิศ (2560: 89) ได้ศึกษากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ ตามแนวคิดของเดวิสกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการ เรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวิส มีประสิทธิภาพ 80.38/83.46 เป็นไปตาม เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิภาพของการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการ เรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ ตามแนวคิดของเดวิส เท่ากับ 63.56 แสดงว่า แผนการจัด

กิจกรรมการเรียนรู้นี้ ทำให้นักเรียนมี ความรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 63.56 หรือคิดเป็นร้อยละ 63.56 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.52

สมจิต ประทัยงาม และคณะ (2562: 108) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มี ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 84.65 สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลัง เรียน ทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 3) ความพึงพอใจต่อการเรียนทักษะการว่ายน้ำกลุ่มสาระ การ เรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.73

ประเดิมชัย เกาแก้ว (2562: 63) ได้ทำการศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับจินตภาพที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกเปตองของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน โดยการวิจัย ครั้งนี้มี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ร่วมกับจินตภาพที่มีต่อความสามารถในการโยนลูกเปตองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2) เปรียบเทียบผลการใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับจิตภาพระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึก 8 สัปดาห์ 3) เปรียบเทียบผล ระหว่างกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 4) เพื่อ วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนกับระยะเวลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนวิชาเพิ่มเติมเปตอง โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน จำนวน 30 คน โดยการใช้แบบเจาะจง (Purposive Select) จากการทดสอบความสามารถโยนลูกใน กีฬาเปตอง แบ่งกลุ่มแบบสลับฟันปลา (Matching Group) โดยการแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ทดลองกลุ่มที่ 1 และกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 การโยนลูก เลียดและลูกโด่งของกีฬาเปตองก่อนการ ฝึกและหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4,6 และ 8 มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น ตามลำดับ 2) เปรียบเทียบความ แตกต่างของค่าเฉลี่ยกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2

ศรธรรม จำริญพัฒน์ (2564: 99) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นกีฬาฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยมี วัตถุประสงค์เพื่อ 1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิด ของเดวีส์ ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ (E1/E2) ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวีส์ประกอบ สื่อประสม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตามเกณฑ์ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิด ของเดวิส ประกอบสื่อ ประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลทุ่งมน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 33 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการ เล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตาม แนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อ ประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.24/85.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80 2) นักเรียน มีทักษะ ปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสม มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 86.24 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสม โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด

มะลิวัลย์ มุกเสื่อ (2564: 59) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับเกณฑ์ ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มเป้าหมายของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน โรงเรียนบ้านสะอาด ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ได้มา จากวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาแผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน 82.79/84.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กิจกรรมการ เรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.5 3) นักเรียนมีทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตาม แนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนในภาพรวม อยู่ใน ระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน เท่ากับ 4.41

พัชชิราภรณ์ ฮาดดา (2565: 129) ได้ทำการศึกษาเรื่องการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด ของเดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.34/83.59 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 2) ผลพัฒนาการทักษะพื้นฐานกีฬาเบิกลเทนนิส ทั้ง 6 ทักษะ ประกอบด้วย ทักษะการเดาะลูกหน้ามือ - หลังมือ, ทักษะการเสิร์ฟลูกหน้ามือ, ทักษะการเสิร์ฟลูกหลังมือ, การ

ตีลูกหน้ามือ, ทักษะการตีลูกหลังมือ, และทักษะการตีโต้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลัง การเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ย ก่อนเรียน เท่ากับ 73.7 ค่าเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 91.9 และมีค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการเท่ากับ 51.1 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พัฒนาการระดับสูง

งานวิจัยต่างประเทศ

Ferrone (2003: 56) ได้ออกแบบการวิจัยประเมินเพื่อปรับปรุงสำหรับนักศึกษาวิชา วิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 เพื่อประเมินประสิทธิผลของทักษะปฏิบัติในสภาพแวดล้อมหลัง ปฏิบัติการ ที่กำหนดไว้ระเบียบวิธีการวิจัยแบบผสมผสานทั้งวิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อประเมินทักษะปฏิบัติของนักศึกษาและความสอดคล้องระหว่างผู้ตอบ โดยอาศัยการรับรู้ของแต่ละคน และคณะครู เกี่ยวกับประสิทธิผลของทีมในด้านคณะกรรมการรับรองวิศวกรรมและ เทคโนโลยี 3 ด้านคือ ทักษะการสื่อสารทักษะการออกแบบและการทำงานเป็นทีม ผลการศึกษา พบว่า อาจารย์รับรู้ว่ามีทักษะการเรียนรู้ที่น้อยกว่าที่นักศึกษารับรู้มีความต้องการที่จะ 1) ปรับปรุงทักษะการปฏิบัติที่ไม่เป็น เทคนิค เช่น การทำงานเป็นทีมระหว่างนักศึกษา วิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 2) บูรณาการผลการ สะท้อนกลับเข้าใช้ในกระบวนการเรียน 3) ทำให้ กระบวนการประเมินเข้มแข็งด้วยการใช้แผนติดตาม ที่เป้าหมายโดยเฉพาะที่ความบกพร่องของ ทักษะปฏิบัติ และ 4) บูรณาการเครื่องมือประเมินและการ ปฏิบัติเข้ากับการพัฒนาหลักสูตรที่ กำลังดำเนินการอยู่

Burdon (2000: 88) ได้ศึกษาผลการฝึกทักษะภาคปฏิบัติซึ่งรูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเฉพาะวิชาที่เน้นการปฏิบัติจริงและวิธีการ ติดต่อการปฏิบัติการทดลองเคมีของนักเรียนวิชาเคมีพื้นฐานเพื่อศึกษาผลการฝึกทักษะด้วย การ ปฏิบัติด้วย ทักษะการทดลองอย่างเดียว ผลการฝึกทักษะด้วยการคิดอย่างเดียวและผลการฝึก ทักษะด้วยการ ปฏิบัติทดลองและการคิดร่วมกัน โดยแบ่งนักศึกษออกเป็นกลุ่ม 3 กลุ่ม คือกลุ่ม ทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม การปฏิบัติการทดลองใช้เกณฑ์ในการประเมิน 2 เกณฑ์คือ ความถูกต้องแม่นยำและความคงที่ แน่นนอน โดยใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาขณะ ทำ การทดลอง ทำการสังเกต 3 สัปดาห์แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ความแปรปรวน จากการศึกษา พบว่า ทักษะภาคปฏิบัติ ของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกทักษะแบบต่างๆ กัน 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติและ นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะด้วยการปฏิบัติทดลองแตกต่างจาก กลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญซึ่งแสดงว่าการฝึกทักษะด้วยการปฏิบัติทดลองทำให้มี เทคนิคการทดลองถูกต้อง แม่นยำ

Davies (1971: 91) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะ ประกอบไป ด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย เหล่านั้นได้ ก่อนแล้วค่อย เชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็ว ขึ้น ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ชั้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์ทำให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติที่ดีขึ้น เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ชอบเพราะทำให้นักเรียนเข้าใจง่าย และทำให้เกิดความสนุกสนาน นักเรียนมีความกระตือรือร้น และเห็นความสำคัญของการปฏิบัติทักษะที่เป็นขั้นเป็นตอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวีส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะกีฬามวยไทย เพื่อที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้บรรลุตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กล่าวข้างต้นตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนของการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 5 ห้อง จำนวนนักเรียน 190 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (one-group posttest only design) ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538: 54) มีรูปแบบการทดลองดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงแบบแผนการวิจัย

การจัดการเรียนรู้	ประเมินทักษะกีฬามวยไทย
X	O
โดยกำหนดให้ X แทน	การสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
O แทน	การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ และการสอบถามความพึงพอใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 10 ชั่วโมง
2. แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย จำนวน 5 ทักษะ ประกอบด้วย ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก (1) ทักษะการใช้ศอก (2) ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้เท้า
3. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการสอน และด้านการวัดและประเมินผล เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง และการหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีวิธีการสร้างดังนี้
 - 1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 - 1.2 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 - 1.3 กำหนดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยมีเนื้อหาและเวลาเรียน ดังตาราง 6

ตาราง 6 เวลาที่ใช้ในแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อิงความรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

แผนที่	เรื่อง	ตัวชี้วัด	เวลา (ชั่วโมง)
1	ทักษะการใช้หมัด	พ3.1 ม.4-6/3	2
2	ทักษะการใช้ศอก (1)		2
3	ทักษะการใช้ศอก (2)		2
4	ทักษะการใช้เข่า		2
5	ทักษะการใช้เท้า		2
รวม			10

1.4 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง โดยในแผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้ สารการเรียนรู้ สารสำคัญ จุดประสงค์ สารการเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ การวัดและการประเมินผล การจัดการเรียนรู้อิงความรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบด้านเนื้อหาสอดคล้องกับจุดประสงค์ ความถูกต้อง ความครอบคลุมเนื้อหาและความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา จำนวน 3 ท่าน ให้ตรวจสอบเพื่อหาค่าความเหมาะสม พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 ดังตาราง 10 (ภาคผนวก ฉ) และในรายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ต้องทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ คือ ปรับการวัดผลและประเมินผลให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้อิงความรู้

1.6 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา จำนวน 30 คน

1.7 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้อิงความรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้อิงความรู้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย มีวิธีการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาเทคนิควิธีการสร้างแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย

2.2 สร้างแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยพร้อมเกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก (1) ทักษะการใช้ศอก (2) ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้เท้า

2.3 นำแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม

2.4 วิเคราะห์ค่า IOC ของแบบประเมินจากเกณฑ์การเรียนรู้ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินมีความถูกต้องเหมาะสม

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินมีความถูกต้องเหมาะสม

-1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบประเมินมีความถูกต้องเหมาะสม

จากการประเมินแบบประเมินปฏิบัติกีฬามวยไทยของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 ดังตาราง 11 (ภาคผนวก ฉ) และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เรื่องการเขียนคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนของทักษะในแต่ละระดับคุณภาพให้ชัดเจนมากขึ้น

2.5 จัดพิมพ์เป็นแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยเพื่อใช้ทดลอง (Tryout) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา จำนวน 30 คน

2.6 นำแบบประเมินที่ได้มาหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.802

2.7 จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีวิธีการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

3.2 ศึกษาเทคนิควิธีการสร้างเครื่องมือสำหรับใช้วัดความพึงพอใจของนักเรียน

3.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านครูผู้สอน 2) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 3) ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 15 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังตารางที่ 7

ตาราง 7 ข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจ

ประเด็นแบบสอบถามความพึงพอใจ	จำนวนข้อ
ด้านครูผู้สอน	5
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	5
ด้านการวัดและประเมินผล	5
รวม	15

3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยกำหนดเกณฑ์การพิจารณา คือ

- 5 หมายถึง ฟังพอใจในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ฟังพอใจในระดับมาก
- 3 หมายถึง ฟังพอใจในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ฟังพอใจในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ฟังพอใจในระดับน้อยที่สุด

3.5 วิเคราะห์หาดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างประเด็นการประเมินของแบบทดสอบถามความพึงพอใจ จากการประเมินแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่าแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 (ภาคผนวก ฉ)

3.6 นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ไป (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนเทพา จำนวน 30 คน

3.7 นำผลการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) จากผลการวิเคราะห์พบว่ามีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.814 ดังตาราง 14 (ภาคผนวก ฉ)

3.7 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสฉบับสมบูรณ์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองกับกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 10 ชั่วโมง โดยดำเนินการดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้แจงรายละเอียดขั้นตอนและวิธีปฏิบัติในการเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้อาชีพศึกษา เรื่องทักษะกีฬามวยไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิส

ขั้นที่ 2 จัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ขั้นที่ 3 ทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ครบ 5 แผน 10 ชั่วโมง และดำเนินการทดสอบทักษะกีฬามวยไทย (Post-test)

ขั้นที่ 4 ดำเนินการวัดความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ขั้นที่ 5 นำคะแนนสอบที่ได้จากการประเมินทักษะกีฬามวยไทย และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1.1 เปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยใช้สถิติที่ (t-test)

1.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือมีดังนี้

2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

1) ความเที่ยงตรง

2.1.2 แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย

1) ความเที่ยงตรง

2) ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)

ของครอนบาค (Cronbach)

2.1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

1) ความเที่ยงตรง

2) ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha

Coefficient)

ของครอนบาค (Cronbach)

2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.2.1 สถิติพื้นฐาน

1) ร้อยละ (Percentage)

2) ค่าเฉลี่ย (Mean)

3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2.2.2 สถิติทดสอบสมมติฐาน

1) ค่าที (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t-test)
**	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6

ทักษะกีฬามวยไทย	คะแนนเต็ม	\bar{X}	SD	เกณฑ์ร้อยละ 80	T
ทักษะการใช้หมัด	5	4.98	0.16	4	39.000**
ทักษะการใช้ศอก(1)	5	4.93	0.27	4	21.932**
ทักษะการใช้ศอก(2)	5	4.93	0.27	4	21.932**
ทักษะการใช้เข่า	5	4.88	0.33	4	16.523**
ทักษะการใช้เท้า	5	4.83	3.38	4	13.559**
หลังการจัดการเรียนรู้	25	24.53	0.78	20	36.501**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรม เท่ากับ 24.53 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีต่อรูปแบบการสอน
ทักษะปฏิบัติของเดวิส ดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านครูผู้สอน			
1. ผู้สอนมีการเตรียมการสอนล่วงหน้า	4.98	0.16	มากที่สุด
2. ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิด การเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน	4.95	0.22	มากที่สุด
3. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	4.93	0.27	มากที่สุด
4. ผู้สอนอธิบายเนื้อหาที่จะสอนในแบบที่เข้าใจได้ง่าย	4.98	0.16	มากที่สุด
5. ครูผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	4.90	0.30	มากที่สุด
รวมด้านครูผู้สอน	4.95	0.23	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
6. นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติกีฬามวยไทยจากทักษะย่อย ไปทักษะใหญ่	4.85	0.43	มากที่สุด
7. นักเรียนได้รับเทคนิคและวิธีการของทักษะกีฬามวยไทย	4.90	0.30	มากที่สุด
8. ทักษะปฏิบัติ 5 ชั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และ ปฏิบัติทักษะได้ดี	5.00	0.00	มากที่สุด
9. นักเรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะกีฬามวยไทยจากทักษะ ย่อย ๆ เป็นทักษะกีฬามวยไทยที่สมบูรณ์ได้	4.93	0.35	มากที่สุด
10. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนด้วยวิธีการจัดการ เรียนรู้โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส	4.98	0.16	มากที่สุด
รวมด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.93	0.29	มากที่สุด
ด้านการวัดและการประเมินผล			
11. มีวิธีการวัดผลในการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และมีความ เหมาะสม	4.98	0.16	มากที่สุด
12. มีการแจ้งเกณฑ์การให้คะแนนก่อนวัดและประเมินผล ทุกครั้ง	4.95	0.22	มากที่สุด
13. นักเรียนมีโอกาสได้ทราบคะแนนของตนเอง	4.88	0.40	มากที่สุด
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติกีฬามวยไทยเพิ่มขึ้น	4.98	0.16	มากที่สุด

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	ระดับความพึงพอใจ
15. นักเรียนสามารถนำทักษะกีฬามวยไทยไปพัฒนาตนเองและผู้อื่นได้ เช่น การฝึกทักษะกีฬามวยไทยเพื่อความสนุกสนาน, ออกกำลังกาย, สอนเพื่อน เป็นต้น	4.93	0.27	มากที่สุด
รวมด้านการวัดและประเมินผล	4.94	0.26	มากที่สุด
รวม	4.94	0.26	มากที่สุด

จากตารางที่ 9 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.94 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านครูผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.95 รองลงมาคือ ด้านการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.94 และด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เท่ากับ 4.93 ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าทักษะปฏิบัติ 5 ชั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และปฏิบัติทักษะได้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 5.00 และนักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติกีฬามวยไทยจากทักษะย่อยไปทักษะใหญ่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 4.85

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะกีฬามวยไทยโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2566 จำนวน 5 ห้อง จำนวน 190 คน โรงเรียนเทพา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา กลุ่ม ตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนเทพา อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ได้มาจากการสุ่มกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 5 แผน 10 ชั่วโมง ได้แก่ ทักษะการใช้หมัด 2 ชั่วโมง ทักษะการใช้ศอก(1) 2 ชั่วโมง ทักษะการใช้ศอก(2) 2 ชั่วโมง ทักษะการใช้เข่า 2 ชั่วโมง ทักษะการใช้เท้า 2 ชั่วโมง แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส จำนวน 15 ข้อ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย อภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย มีทักษะสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่ออภิปรายเป็นรายด้านพบว่า 1) ทักษะการใช้หมัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.98 2) ทักษะการใช้ศอก(1) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.98 3) ทักษะการใช้ศอก(2) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 4) ทักษะการใช้เข่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.88 และ 5) ทักษะการใช้เท้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้วยตนเอง จนเกิดความเข้าใจ ครูผู้สอนได้อธิบายพร้อมสาธิตการปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และผู้สอนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้าๆ ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยของกีฬามวยไทยโดยที่ผู้สอนไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู ผู้สอนสังเกตและแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติทักษะได้ดีขึ้น เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยแต่ละส่วนได้แล้วผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนผู้เรียน สามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ คณะแผนหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ทุกด้าน ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยเป็นลำดับขั้นตอนจากทักษะย่อยไปยังทักษะใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (ทิสนา แชมมณี, 2553) การเรียนการสอนที่เน้นบทบาทของผู้เรียนรูปแบบใหม่ โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสกระทำด้วยตนเอง แสวงหาความรู้เอง รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองมากขึ้น รู้จักตัดสินใจเอง นอกจากนี้ยังต้องให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และรับผิดชอบร่วมกัน รูปแบบการสอนของครู หรือบทบาทของครูผู้สอนจะต้องเปลี่ยนแปลงจากผู้สอนให้ความรู้ หรือแสดงออกมาเป็นผู้เสนอแนะแนวทางในการหาประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด โดยยึดหลักกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จ และเกิดความรู้ที่ละน้อยตามลำดับขั้นรูปแบบการสอนวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะกีฬามวยไทย คือ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติมุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ผู้สอนสาธิตทักษะกีฬามวยไทยให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ใน

ภาพรวม ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะกีฬามวยไทยทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ และผู้สอนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้าๆ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยของกีฬามวยไทยโดยที่ผู้สอนไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนสังเกต และแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติทักษะได้ดีขึ้น ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยแต่ละส่วนได้แล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนผู้เรียน สามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นการขยายความรู้ความเข้าใจให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ฝึกทักษะกีฬามวยไทย และสามารถปฏิบัติทักษะย่อยๆให้เกิดเป็นทักษะใหญ่ที่สมบูรณ์ได้หลังจากได้รับการสาธิต และปฏิบัติตามครูผู้สอน เมื่อผู้เรียนปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีครูผู้สอนเป็นต้นแบบ จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่คงทน จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในขั้นที่ 1-3 แล้วในขั้นที่ 4 จะเป็นขั้นให้เทคนิคและวิธีการช่วยให้ผู้เรียนมีเทคนิคในการปฏิบัติทักษะที่ดีขึ้น และส่งผลให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะย่อยๆเป็นทักษะกีฬามวยไทยที่สมบูรณ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคุณสมปรารถนา ทองนาค (2558: 78) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมท่าแคลง จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของคุณอนเนก ทอนฮามแก้ว (2557: 117) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าทักษะตะกร้อ พื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สมจิต ประทัยงาม และคณะ (2562 : 108) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่าทักษะการว่ายน้ำกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มี ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 84.65 สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80

2. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับมากที่สุด เท่ากับ 4.94 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านครูผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.95 ด้านครูผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.95 และด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าความพึง

พอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยทุกด้านมีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นการฝึกจากทักษะย่อย ไปยังทักษะใหญ่ และรวมเป็นทักษะกีฬามวยไทยที่สมบูรณ์ นักเรียนมีความมั่นใจในการเรียนรู้และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของอนุพงษ์ ยूरชัย (2562: 89) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องรำมวยโบราณ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบแบบฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องรำมวยโบราณมีค่าเฉลี่ย 4.41 ถึง 4.78 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐานมีค่าตั้งแต่ .41 ถึง .50 ซึ่งพิจารณาโดยรวมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .47 มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของของมะลิวัลย์ มุกเสื่อ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19 และสอดคล้องกับงานวิจัยของของศรธรรม จำเริญพัฒน์ (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้น ตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิดของเดวิส ประกอบสื่อประสม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61

จากการวิจัยจะเห็นได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสช่วยส่งเสริมให้กระบวนการจัดการเรียนรู้กีฬามวยไทยมีประสิทธิภาพและน่าสนใจมากขึ้นซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ผู้เรียนได้ปฏิบัติทักษะย่อยเรียงจากง่ายไปยากตามลำดับ และผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะซ้ำๆ จนสามารถปฏิบัติเป็นทักษะใหญ่ที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนมีทักษะกีฬามวยไทยที่สูงขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยยังได้ข้อสรุปว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยระยะเวลา ผู้ที่ใช้กระบวนการนี้ต้องมุ่งให้ความสนใจใส่ใจตลอดกระบวนการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์จึงจะมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องมีความพร้อมทั้งด้านจิตใจและความรู้จึงจะเกิดผลลัพธ์ที่ดีและค่านึงถึง ช่วงวัยของผู้เรียนเป็นสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป จึงนำเสนอข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สามารถนำไปเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้สำหรับทักษะกีฬาอื่น ๆ ในรายวิชาพลศึกษา

1.2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับครูผู้สอน ครูผู้สอนอาจจะพิจารณาปรับปรุงในเรื่องของเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของแต่ละทักษะกีฬานั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ไปทดลองใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยใช้ตัวแปรตามอื่น ๆ เช่น ทักษะการไหว้ครูมวยไทย ทักษะกีฬามวยสากล เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะกีฬาอื่น ๆ ของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัญญา ลินทรัตน์ศิริกุล. (2558). **การวัดทักษะปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2557). **การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยกองวิชาการกีฬาแห่งประเทศไทย.
- เจริญ ชุมณี (2558). **ตำราและกติกามวยไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เลิศศิลป์.
- ชุติมา ศรีเมืองซอง. (2555). **การพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2558). **เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย: แนวทางสู่ความสำเร็จ**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร: อมรการพิมพ์.
- ชวลิต ชูกำแพง.(2551). **การพัฒนาหลักสูตร**. มหาสารคาม: ทีคิวพีจำกัด.
- _____. (2551). **การประเมินการเรียนรู้**. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). **การวิจัยหลักสูตรและการสอน**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2555). **หลักสูตรและการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2557). **การพัฒนาหลักสูตร**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2560). **เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย**. กรุงเทพมหานคร: หลักพิมพ์.
- _____. (2560). **เมืองไทยในทัศนะฝรั่ง**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น.
- ชาญณรงค์ สุขงษา. (2553). **หลักการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เลิศศิลป์.
- ณัฐพรหม อิทุยศ. (2557) **จิตวิทยาการศึกษา**. เพชรบูรณ์: สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์.
- ณัฐพร จันลาวงค์. (2563). **การเขียนเชิงสร้างสรรค์**. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เดชาธร ตังศิริยางค์กุล. (2560). **กีฬามวยไทยในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- _____. (2557). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2559). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2559). **ศาสตร์การสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.

- _____ (2559). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____ (2562). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลจิตต์ เขาวงกตพิงศ์. (2556). **การสอนเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ**. ในประมวลสาระชุดวิชา วิทยาการ การจัดการเรียนรู้. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). **การวิจัยเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร: สุริยาสาน.
- ประเดิมชัย เก่าแก้ว. (2562). **ผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับจินตภาพที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกเปตองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พัชชีราภรณ์ ฮาดดา. (2565). **การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิสุทธา อารีราษฎร์ (2557). **การวัดความพึงพอใจ**. กรุงเทพมหานคร: แสงอักษร.
- พอง เกิดแก้ว (2553). **หลักการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เลิศศิลป์.
- มะลิวัลย์ มุกเสื่อ. (2564). **การพัฒนาทักษะปฏิบัติวอลเลย์บอลพื้นฐาน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- โรงเรียนเทพา. (2565). **หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทพา ฉบับปรับปรุง ปีการศึกษา 2565**. สงขลา: โรงเรียนเทพา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วิบูลย์เพ็ญ ชัยปาณี. (2553). **หลักการฝึกทักษะแม่ไม้มวยไทย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เลิศศิลป์.
- วัลลภ รัฐฉัตรานนท์. (2557). **การพัฒนาทักษะวารสารสหวิทยาการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วริวรรณ โชนงนุช. (2551). **การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเชลียง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- วริวรรณ โชนงนุช. (2556). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2555). **ครูสังคัมศึกษากับการพัฒนาทักษะแก่นักเรียน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภสิริ โสมาเกต. (2558). **หลักสูตรและการสอน**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศรธรรม จำเริญพัฒน์. (2564). **การพัฒนาทักษะปฏิบัติการเล่นฟุตบอลเบื้องต้นตามแนวคิด**

- ของเดวีส์ประกอบสื่อประสมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สันติ บุญภิรมย์. (2557). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพมหานคร: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สมจิต ประทัยงาม และคณะ. (2562). การพัฒนาทักษะการว่ายน้ำ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4. Journ of Ratchathani Innovative Social Sciences. ฉบับที่ 4 ปีที่ 2 หน้า 15-25
- สมปรารถนา ทองนาค. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอลโดยใช้ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมท่าแฉ้ง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- สุนันท์ ศลโกสุม. (2554). ศาสตร์พระราชากับการพัฒนาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- สุพรรณ ไชยศรี. (2557). การเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: เอ็กซ์เปอร์เน็ทบุ๊คส์.
- _____. (2558). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สุริยาสาสน.
- สุธน เพ็ชรนิล. (2555). ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: อักษรวัฒนา.
- _____. (2555). กีฬามวยไทย. กรุงเทพมหานคร: สุริยาสาสน.
- _____. (2557). หลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- _____. (2557). ทักษะกีฬามวยไทย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนงค์ ทิวะสิงห์. (2554). การวัดทักษะการปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- อนุพงษ์ ยूरชัย. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนประกอบ แบบฝึกปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เรื่องรำมวยโบราณกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อเนก ทอนฮามแก้ว. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะตะกร้อพื้นฐาน โดยประยุกต์ใช้รูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร.
- อรรถวัตร ทิพยเลิศ. (2560). กิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดวีส์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขา วิชาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Burdon, L. (2000). "Learning by Doing : Adult Studio Activities in an Art Museum". Masters Abstracts International.
- Davies, I. K. (1971). The Management of Learning. Masters Abstracts International Mc Graw-Hill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพเก้า ณ พัทลุง	อาจารย์ประจำสาขาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา
2. นางสาวผาสุข แก้วพรหม	ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนบ้านเทพา สพป.สงขลา เขต 3
3. นายมุฮัมมัดตอฮุดดิน เจ๊ะแวง	ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนโพธิ์คีรีราชศึกษา สพม.ปัตตานี

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๘๔

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพแก้ว ณ พิทักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวกฤติมา นวลแก้ว รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๐๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพักตร์ นภาพุส อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรุตพงษ์ ภูวิชรวรานนท์)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๙๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๘๕

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณผาสุข แก้วพรหม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวกฤติมา นवलแก้ว รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๐๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิศตร นภากุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรุตพงษ์ ภูวัชรวรานนท์)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๙๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๘๖

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณมุขามัตตอตุตติน เจ๊ะแนว

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวฤติมา นวลแก้ว รหัส ๖๔G๑๙๑๒๐๑๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖” โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิศตร นภากุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรุตพงษ์ ภูวัชรวรานนท์)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๙๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

ภาคผนวก ค
แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์

แผนที่ 1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เรื่อง ทักษะการใช้หมัด รหัสวิชา พ33102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด

ตัวชี้วัด

ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย / กีฬาสากล

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยได้อย่างถูกต้องเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น และช่วยในการสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ซึ่งการสร้างความคุ้นเคยกับการฝึกทักษะกีฬามวยไทย แล้วยังสามารถรู้น้ำหนัก รู้จังหวะการวางเท้า สามารถทำให้เกิดการทรงตัวที่ดีได้ การฝึกทักษะพื้นฐานการใช้ทักษะด้วยหมัดได้อย่างชำนาญจะสามารถนำไปใช้ในการเล่นกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะการใช้หมัดได้
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้หมัด

สาระการเรียนรู้

การใช้ทักษะด้วยหมัด

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
<p>ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวหน้ากระดาน 3 แถวเท่าๆกัน</p> <p style="text-align: center;">ครูผู้สอน</p> <p style="text-align: center;">●</p> <p style="text-align: right;">หัวหน้ากลุ่ม</p> <p style="text-align: center;">○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○●</p> <p>2. สสำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>3. ครูให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาเป็นผู้นำอบอุณร่างกายโดยการบริหารร่างกาย</p> <p>3.1 กระโดดตบ 20 ครั้ง</p> <p>3.2 กระโดดตบใต้ขา 20 ครั้ง</p> <p>3.3 การบริหารร่างกายข้อต่อ พับคอ หมุนไหล่ หมุนแขน พับเข่า หมุนข้อมือและข้อเท้า</p> <p>4. ครูอธิบายและสาธิตทักษะการต่อยหมัดตรงและหมัดเหวี่ยงให้นักเรียนดูทีละขั้นตอน</p> <p>4.1 ยืนเท้าหน้าเท้าตาม เข้าข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลัง เท้าที่ไม่ถนัดอยู่ข้างหน้า</p> <p>4.2 การตั้งก้ามมือกำหมัดอยู่ระดับคาง</p> <p>4.3 การออกหมัดตรงต่อยออกไปในลักษณะตรง มือกับแขนขนานกับหัวไหล่ และการต่อยหมัดเหวี่ยง เหวี่ยงแขนออกไปข้างลำตัวเป็นลักษณะครึ่งวงกลม แล้วเล็งไปบริเวณลำตัว ใบหน้าหรือศีรษะของคู่ต่อสู้</p> <p>4.4 ขณะต่อยเปิดส้นเท้าด้านหลัง ปิดสะโพกเล็กน้อย</p>	
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะหมัดตรง และหมัดเหวี่ยงให้นักเรียนดูอย่างช้าๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกทักษะตามที่ครูสาธิตไปพร้อมๆกัน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะย่อย โดยฝึกทักษะหมัดตรง และหมัดเหวี่ยง ครูกำหนดเวลาในการฝึก 3 นาที เมื่อครบเวลาครูให้สัญญาณนกหวีด</p>	
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะย่อยของการต่อยหมัดตรง และหมัดเหวี่ยง</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะหมัดตรง โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยการออกหมัดพร้อมกับเปิดส้นเท้าด้านหลัง และทักษะหมัดเหวี่ยง โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยการออกหมัด พร้อมกับเปิดส้นเท้าด้านหลัง</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ</p> <p>1. ครูให้เทคนิคและอธิบายเพิ่มเติมว่าขณะต่อยหมัดตรงแขนต้องขนานกับหัวไหล่ พร้อมเปิดส้นเท้าด้านหลัง และขณะต่อยหมัดเหวี่ยงแขนต้องเหวี่ยงเป็นลักษณะครึ่งวงกลม และเปิดส้นเท้าด้านหลัง</p>	

2. ให้นักเรียนดูการออกหมัดตรง และหวัดเหวี่ยง ถ้านักเรียนไม่เปิดสันเท้าด้านหลังจะทำให้ นักเรียนทรงตัวยากในการต่อย และควบคุมจังหวะการต่อยไม่ได้
<p>ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนเริ่มทำการฝึก โดยให้นักเรียนนำทักษะการยืนมวย การตั้งกาด การออกหมัด และการเปิดสันเท้าด้านหลัง มารวมเป็นทักษะเดียว คือ ทักษะการต่อยหมัดตรง และทักษะ การต่อยหมัดเหวี่ยง 2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะการต่อยหมัดตรง และทักษะการต่อยหมัดเหวี่ยงพร้อมกันทีละแถว 3. จากนั้นครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะการต่อยหมัดตรง และทักษะการต่อยหมัดเหวี่ยงพร้อมกัน ทั้งห้อง 4. เมื่อนักเรียนฝึกทักษะการต่อยหมัดตรง และและทักษะการต่อยหมัดเหวี่ยงเสร็จ ครูให้นักเรียน ช่วยกันอธิบาย สรุปทักษะการต่อยหมัดตรง และทักษะการต่อยหมัดเหวี่ยง ครูกล่าวชมเชย นักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน และฝึกฝน 5. ครูนัดหมายชั่วโมงถัดต่อไป

การวัดและประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและ ประเมินผล	เครื่องมือและ ประเมินผล	เกณฑ์การวัด และ ประเมินผล
1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติ ทักษะการใช้หมัดได้	- การประเมินทักษะ	- แบบประเมินทักษะกีฬา มวยไทย	80 %
2. นักเรียนมีความเข้าใจ เกี่ยวกับทักษะการใช้หมัด	-	-	

แผนที่ 2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เรื่อง ทักษะการใช้ศอก (1) รหัสวิชา พ33102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด

ตัวชี้วัด

ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย / กีฬาสากล

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยได้อย่างถูกต้องเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น และช่วยในการสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ซึ่งการสร้างควมคุ้นเคยกับการฝึกทักษะกีฬามวยไทย แล้วยังสามารถรู้น้ำหนัก รู้จังหวะการวางเท้า สามารถทำให้เกิดการทรงตัวที่ดีได้ การฝึกทักษะพื้นฐานการใช้ทักษะด้วยศอก (1) ได้อย่างชำนาญจะสามารถนำไปใช้ในการเล่นกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะการใช้ศอก (1) ได้
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้ศอก (1)

สาระการเรียนรู้

การใช้ทักษะด้วยศอก

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
<p>ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเข้าแถว 3 แถวเท่าๆกัน</p> <p style="text-align: center;">ครูผู้สอน</p> <p style="text-align: center;">●</p> <p style="text-align: right;">หัวหน้ากลุ่ม</p> <p style="text-align: center;">○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ● ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ● ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ●</p> <p>2. สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>3. ครูให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาเป็นผู้นำอบอุ่นร่างกายโดยการบริหารร่างกาย</p> <p>3.1 กระโดดตบ 20 ครั้ง</p> <p>3.2 กระโดดตบได้ขา 20 ครั้ง</p> <p>3.3 การบริหารร่างกายข้อต่อ พับคอ หมุนไหล่ หมุนแขน พับเข่า หมุนข้อมือและข้อเท้า</p> <p>4. ครูอธิบายและสาธิตทักษะศอกตี และศอกตัดให้นักเรียนดูทีละขั้นตอน</p> <p>4.1 ยืนเท้าหน้าเท้าตาม เข้าข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลัง เท้าที่ไม่ถนัดอยู่ข้างหน้า</p> <p>4.2 การตั้งก้ามมือกำหมัดอยู่ระดับคาง</p> <p>4.3 ศอกตี ตีศอกจากบนสู่ล่าง เฉียงคล้ายมุมฉาก บิดตัวเล็กน้อย โดยมีแรงส่งจากไหล่ และศอกตัด ตัดศอกเป็นมุมฉาก ขนานกับหัวไหล่ บิดตัวเล็กน้อย ส่งแรงจากไหล่</p> <p>4.4 ขณะศอกเปิดสันเท้าด้านหลัง</p>	
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะศอกตี ทักษะศอกตัดให้นักเรียนดูอย่างช้าๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกทักษะตามที่ครูสาธิตไปพร้อมๆกัน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะย่อย โดยฝึกทักษะศอกตี และฝึกทักษะศอกตัด ครูกำหนดเวลาในการฝึก 3 นาที เมื่อครบเวลาครูให้สัญญาณนกหวีด</p>	
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะย่อยของทักษะศอกตี และทักษะศอกตัด</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะศอกตี โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยการตีศอกจากบนสู่ล่างเฉียงคล้ายมุมฉาก พร้อมกับเปิดสันเท้าด้านหลัง และทักษะศอกตัด โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยการตัดศอกเป็นมุมฉากขนานกับหัวไหล่ พร้อมกับเปิดสันเท้าด้านหลัง</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ</p> <p>1. ครูให้เทคนิคและอธิบายเพิ่มเติมว่าการทำศอกตี ต้องตีศอกจากบนสู่ล่าง เฉียงคล้ายมุมฉาก บิดตัวเล็กน้อย โดยมีแรงส่งจากหัวไหล่ พร้อมเปิดสันเท้าด้านหลัง และการทำศอกตัด ต้องตีศอกคล้ายมุมฉาก ขนานกับไหล่ บิดตัวเล็กน้อย โดยมีแรงส่งจากหัวไหล่ และเปิดสันเท้าด้านหลัง</p> <p>2. ให้นักเรียนดูการทำศอกตี และศอกตัด ถ้านักเรียนไม่ปิดลำตัวและเปิดสันเท้าด้านหลังจะทำให้ให้นักเรียนทรงตัวยากในการศอก และควบคุมจังหวะการศอกไม่ได้</p>	

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

1. ครูให้นักเรียนเริ่มทำการฝึก โดยให้นักเรียนนำทักษะการยืนมวย การตั้งกาด การตีศอก และการตัดศอก การเปิดสันเท้าด้านหลัง มารวมเป็นทักษะเดียว คือ ทักษะศอกตี และทักษะศอกตัด
2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะศอกตี และทักษะศอกตัดพร้อมกันที่ละแถว
3. จากนั้นครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะศอกตี และศอกตัดพร้อมกันทั้งห้อง
4. เมื่อนักเรียนฝึกทักษะตี และศอกตัดเสร็จ ครูให้นักเรียนช่วยกันอธิบาย และสรุปทักษะศอกตี และทักษะศอกตัด ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน และฝึกฝน
5. ครูนัดหมายชั่วโมงถัดต่อไป

การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการใช้ศอก (1) ได้	- การประเมินทักษะ	- แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย	80 %
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้ศอก (1)	-	-	

แผนที่ 3 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เรื่อง ทักษะการใช้ศอก (2) รหัสวิชา พ33102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด

ตัวชี้วัด

ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย / กีฬาสากล

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยได้อย่างถูกต้องเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น และช่วยในการสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ซึ่งการสร้างควมคุ้นเคยกับการฝึกทักษะกีฬามวยไทย แล้วยังสามารถรู้น้ำหนัก รู้จังหวะการวางเท้า สามารถทำให้เกิดการทรงตัวที่ดีได้ การฝึกทักษะพื้นฐานการใช้ทักษะด้วยศอก (2) ได้อย่างชำนาญจะสามารถนำไปใช้ในการเล่นกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะการใช้ศอก (2) ได้
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้หมัด (2)

สาระการเรียนรู้

การใช้ทักษะด้วยศอก

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
<p>ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มเท่า ๆ กัน</p> <p style="text-align: center;">ครูผู้สอน</p> <p style="text-align: center;">●</p> <p style="text-align: right;">หัวหน้ากลุ่ม</p> <p style="text-align: center;">○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○●</p> <p>2. สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>3. ครูให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาเป็นผู้นําอบอุณร่างกายโดยการบริหารร่างกาย</p> <p>3.1 กระโดดตบ 20 ครั้ง</p> <p>3.2 กระโดดตบได้ขา 20 ครั้ง</p> <p>3.3 การบริหารร่างกายข้อต่อ พับคอ หมุนไหล่ หมุนแขน พับเข่า หมุนข้อมือและข้อเท้า</p> <p>4. ครูอธิบายและสาธิตทักษะศอกงัด และศอกกลับให้นักเรียนดูทีละขั้นตอน</p> <p>4.1 ยืนเท้าหน้าเท้าตาม เข้าข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลัง เท้าที่ไม่ถนัดอยู่ข้างหน้า</p> <p>4.2 การตั้งกาดมื่อกำหมัดอยู่ระดับคาง</p> <p>4.3 ศอกงัดการงัดศอกจากกลาง งัดขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก โดยมีแรงส่งจากไหล่ และศอกกลับ หมุนตัวตีศอกกลับไปทางด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า</p>	
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับให้นักเรียนดูอย่างช้าๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกทักษะตามที่ครูสาธิตไปพร้อมๆกัน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะย่อย โดยฝึกทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับ ครูกำหนดเวลาในการฝึก 3 นาที เมื่อครบเวลาครูให้สัญญาณนกหวีด</p>	
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะย่อยของทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับ</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะศอกงัด โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งกาด ตามด้วยการงัดศอกจากกลาง งัดขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก โดยมีแรงส่งจากไหล่ และศอกกลับ หมุนตัวตีศอกกลับไปทางด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ</p> <p>1. ครูให้เทคนิคและอธิบายเพิ่มเติมว่าการทำศอกงัด ต้องงัดศอกขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก โดยมีแรงส่งจากไหล่ และศอกกลับ หมุนตัวตีศอกกลับไปทางด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า</p>	

<p>2. ให้นักเรียนดูการทำศอกงัด ถ้านักเรียนไม่ปิดตัวและเปิดสันเท้าด้านหลังจะทำให้นักเรียนทรงตัวยากในการทำศอกงัด และการทำศอกกลับถ้านักเรียนไม่หมุนตัวตีศอกกลับไปทางด้านหลังจึงหวัะจะไม่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า</p>
<p>ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเริ่มทำการฝึก โดยให้นักเรียนนำทักษะการยืนมวย การตั้งกาด การจัดศอก จากกลาง จัดขึ้นไปข้างบน ตรงเป็นมุมฉาก โดยมีแรงส่งจากไหล่ และหมุนตัวตีศอกกลับไปทางด้านหลัง ตามจังหวะที่สัมพันธ์กับการเคลื่อนตามเท้า คือ ทักษะศอกงัด และศอกกลับ</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับพร้อมกันทีละแถว</p> <p>3. จากนั้นครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับพร้อมกันทั้งห้อง</p> <p>4. เมื่อนักเรียนฝึกทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับเสร็จ ครูให้นักเรียนช่วยกันอธิบาย สรุป ทักษะศอกงัด และทักษะศอกกลับ ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน และฝึกฝน</p> <p>5. ครูนัดหมายชั่วโมงถัดต่อไป</p>

การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการใช้ศอก (2) ได้	- การประเมินทักษะ	- แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย	80 %
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้ศอก (2)	-	-	

แผนที่ 4 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เรื่อง ทักษะการใช้เข้า รหัสวิชา พ33102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด

ตัวชี้วัด

ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย / กีฬาสากล

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยได้อย่างถูกต้องเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น และช่วยในการสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ซึ่งการสร้างควมคุ้นเคยกับการฝึกทักษะกีฬามวยไทย แล้วยังสามารถรู้น้ำหนัก รู้จังหวะการวางเท้า สามารถทำให้เกิดการทรงตัวที่ดีได้ การฝึกทักษะพื้นฐานการใช้ทักษะด้วยเข้าได้อย่างชำนาญจะสามารถนำไปใช้ในการเล่นกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะการใช้เข้าได้
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้เข้า

สาระการเรียนรู้

การใช้ทักษะด้วยเข้า

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
<p>ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มเท่า ๆ กัน</p> <p style="text-align: center;">ครูผู้สอน</p> <p style="text-align: center;">●</p> <p style="text-align: right;">หัวหน้ากลุ่ม</p> <p style="text-align: center;">○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ● ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ● ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ●</p> <p>2. สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>3. ครูให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาเป็นผู้นำอบอุ่นร่างกายโดยการบริหารร่างกาย</p> <p>3.1 กระโดดตบ 20 ครั้ง</p> <p>3.2 กระโดดตบได้ขา 20 ครั้ง</p> <p>3.3 การบริหารร่างกายข้อต่อ พับคอ หมุนไหล่ หมุนแขน พับเข่า หมุนข้อมือและข้อเท้า</p> <p>4. ครูอธิบายและสาธิตทักษะเข้าตรง และเข้าโยนให้นักเรียนดูทีละขั้นตอน</p> <p>4.1 ยืนเท้าหน้าเท้าตาม เข้าข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลัง เท้าที่ไม่ถนัดอยู่ข้างหน้า</p> <p>4.2 การตั้งก้ามมือกำหมัดอยู่ระดับคาง</p> <p>4.3 เข้าตรงใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรง พับหลังเท้า ปลายเท้าลง</p> <p>ไปแนวพื้น ส่งแรงจากสะโพก และเข้าโยนใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรงพร้อม</p> <p>กับกระโดดตัวขึ้นแล้วพุ่งเข้าไปยังลำตัวของคู่ต่อสู้ หรือเป้าหมาย ส่งแรงจากสะโพกและการกระโดด</p>	
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยนให้นักเรียนดูอย่างช้าๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกทักษะตามที่ครูสาธิตไปพร้อมๆกัน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะย่อย โดยฝึกทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยน ครูกำหนดเวลาในการฝึก 3 นาที เมื่อครบเวลาครูให้สัญญาณนกหวีด</p>	
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะย่อยของทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะเข้าตรง โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยการแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรง พับหลังเท้า ปลายเท้าลงไปแนวพื้น ส่งแรงจากสะโพก และเข้าโยนใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรงพร้อมกับการกระโดดตัวขึ้นแล้วพุ่งเข้าไปยังลำตัวของคู่ต่อสู้ หรือเป้าหมาย ส่งแรงจากสะโพกและการกระโดด</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ</p> <p>1. ครูให้เทคนิคและอธิบายเพิ่มเติมว่าการทำเข้าตรงต้องส่งแรงจากสะโพก และเข้าโยนส่งแรงจากสะโพกและการกระโดด</p>	

<p>2. ให้นักเรียนดูการทำเข้าตรง ถ้านักเรียนไม่ส่งแรงจากสะโพกถ้านักเรียนไม่ส่งแรงจากสะโพกจะไม่แรงในการทำเข้าตรง และการทำเข้าโยนถ้านักเรียนไม่ออกแรงจากสะโพกการกระโดดนักเรียนจะไม่มีแรงในการทำเข้าโยน</p>
<p>ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเริ่มทำการฝึก โดยให้นักเรียนนำทักษะการยืนมวย การตั้งกาด ใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรง พับหลังเท้า ปลายเท้าลงไปแนวพื้น ส่งแรงจากสะโพก และใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังแทงเข้าขึ้นมาในลักษณะตรงพร้อมกับกระโดดตัวขึ้นแล้วพุ่งเข้าไปยังลำตัวของคู่ต่อสู้หรือเป้าหมาย คือ ทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยนพร้อมกันทีละแถว</p> <p>3. จากนั้นครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยนพร้อมกันทั้งห้อง</p> <p>4. เมื่อนักเรียนฝึกทักษะเข้าตรง และทักษะเข้าโยนเสร็จ ครูให้นักเรียนช่วยกันอธิบาย และสรุปทักษะศอกเข้าตรง และทักษะเข้าโยน ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน และฝึกฝน</p> <p>5. ครูนัดหมายชั่วโมงถัดต่อไป</p>

การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการใช้เข้าได้	- การประเมินทักษะ	- แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย	80 %
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้เข้า	-	-	

แผนที่ 5 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส

เรื่อง ทักษะการใช้เท้า รหัสวิชา พ33102 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เวลา 2 ชั่วโมง

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐานการเรียนรู้ พ 3.1 จัดรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบผสมผสานและควบคุมตนเองเมื่อใช้ทักษะการเคลื่อนไหวตามแบบที่กำหนด

ตัวชี้วัด

ม.4-6/3 เล่นกีฬาไทย / กีฬาสากล

สาระสำคัญ

การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬามวยไทยได้อย่างถูกต้องเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬามวยไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น และช่วยในการสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ซึ่งการสร้างควมคุ้นเคยกับการฝึกทักษะกีฬามวยไทย แล้วยังสามารถรู้น้ำหนัก รู้จังหวะการวางเท้า สามารถทำให้เกิดการทรงตัวที่ดีได้ การฝึกทักษะพื้นฐานการใช้ทักษะด้วยเท้าได้อย่างชำนาญจะสามารถนำไปใช้ในการเล่นกีฬามวยไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนปฏิบัติทักษะพื้นฐานการใช้เท้าได้
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้เท้า

สาระการเรียนรู้

การใช้ทักษะด้วยเท้า

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
<p>ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มเท่า ๆ กัน</p> <p style="text-align: center;">ครูผู้สอน</p> <p style="text-align: center;">●</p> <p style="text-align: right;">หัวหน้ากลุ่ม</p> <p style="text-align: center;">○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○● ○○○○○○○○○○●</p> <p>2. สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย</p> <p>3. ครูให้ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่ม ออกมาเป็นผู้นำอบอุ่นร่างกายโดยการบริหารร่างกาย</p> <p style="padding-left: 20px;">3.1 กระโดดตบ 20 ครั้ง</p> <p style="padding-left: 20px;">3.2 กระโดดตบได้ขา 20 ครั้ง</p> <p style="padding-left: 20px;">3.3 การบริหารร่างกายข้อต่อ พับคอ หมุนไหล่ หมุนแขน พับเข่า หมุนข้อมือและข้อเท้า</p> <p>4. ครูอธิบายและสาธิตทักษะการเตะตัวดี และทักษะการถีบตรงให้นักเรียนดูทีละขั้นตอน</p> <p style="padding-left: 20px;">4.1 ยืนเท้าหน้าเท้าตาม เข้าข้างที่ถนัดอยู่ข้างหลัง เท้าที่ไม่ถนัดอยู่ข้างหน้า</p> <p style="padding-left: 20px;">4.2 การตั้งก้ามือกำหมัดอยู่ระดับคาง</p> <p style="padding-left: 20px;">4.3 เตะตัวดีใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังวาดเท้าขึ้นขนานกับพื้น สามารถเตะตัดได้ทั้งส่วนล่างของลำตัว และส่วนบนของอวัยวะ และถีบตรง ถีบออกไปตรงๆ ให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าปะทะเป้าหมายในส่วนต่างๆ ของคู่ต่อสู้ โดยอาจเหยียดเท้าตรง หรืองอเท้าเข้าถีบก็ได้</p>	
<p>ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูอธิบายและสาธิตทักษะการเตะตัวดี และทักษะการถีบตรงให้นักเรียนดูอย่างช้าๆ จากนั้นให้นักเรียนฝึกทักษะตามที่ครูสาธิตไปพร้อมๆ กัน</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะย่อย โดยฝึกทักษะการเตะตัวดี และทักษะการถีบตรง</p> <p>ครูกำหนดเวลาในการฝึก 3 นาที เมื่อครบเวลาครูให้สัญญาณนกหวีด</p>	
<p>ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย</p> <p>1. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะย่อยของทักษะการเตะตัวดี และทักษะการถีบตรง</p> <p>2. ครูให้นักเรียนฝึกทักษะการเตะตัวดี โดยเริ่มจากการยืนมวย การตั้งก้าม ตามด้วยใช้เท้าข้างที่ถนัดอยู่หลังวาดเท้าขึ้นขนานกับพื้น สามารถเตะตัดได้ทั้งส่วนล่างของลำตัว ส่วนบนของอวัยวะ และถีบตรง ถีบออกไปตรงๆ ให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าปะทะเป้าหมายในส่วนต่างๆ ของคู่ต่อสู้ โดยอาจเหยียดเท้าตรง หรืองอเท้าเข้าถีบก็ได้</p>	
<p>ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคและวิธีการ</p> <p>1. ครูให้เทคนิคและอธิบายเพิ่มเติมว่าการเตะตัวดีต้องส่งแรงจากสะโพก และถีบตรงส่งแรงจากสะโพกใช้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าปะทะเป้าหมายในส่วนต่างๆ</p>	

<p>2. ให้นักเรียนดูการเตะตวัด ถ้านักเรียนไม่ส่งแรงจากสะโพกถ้านักเรียนไม่ส่งแรงจากสะโพกจะไม่แรงในการเตะตวัด และการถีบตรงถ้านักเรียนไม่ออกแรงจากสะโพก และปะทะด้วยปลาย ส้นเท้า หรือฝ่าเท้านักเรียนจะไม่มีแรงในการเตะตวัด แต่จุดสำคัญในการถีบตรงที่หนักมากที่สุดคือส้นเท้า</p>
<p>ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์</p> <p>1. ครูให้นักเรียนเริ่มทำการฝึก โดยให้นักเรียนนำทักษะการยืนมวย การตั้งกาด ใช้เท้าข้างที่ถนัด อยู่หลังวาดเท้าขึ้นขนานกับพื้น สามารถเตะตวัดได้ทั้งส่วนล่างของลำตัว ส่วนบนของอวัยวะ และใช้เท้าข้างที่ถนัดถีบออกไปตรงๆ ให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าปะทะเป้าหมายในส่วนต่างๆ ของคู่ต่อสู้ โดยอาจเหยียดเท้าตรง หรืองอเท้าเข้าถีบก็ได้คือ ทักษะการเตะตวัด และทักษะการถีบตรง</p> <p>2. ครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะการเตะตวัด และทักษะการถีบตรงพร้อมกันที่ละแถว</p> <p>3. จากนั้นครูให้นักเรียนเริ่มฝึกทักษะการเตะตวัด และทักษะการถีบตรงพร้อมกันทั้งห้อง</p> <p>4. เมื่อนักเรียนฝึกทักษะการเตะตวัด และทักษะการถีบตรงเสร็จ ครูให้นักเรียนช่วยกันอธิบาย และสรุปทักษะการเตะตวัด และทักษะการถีบตรง ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่มีความตั้งใจเรียน และฝึกฝน</p> <p>5. ครูนัดหมายชั่วโมงถัดต่อไป</p>

การวัดและการประเมินผล

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการใช้เท้าได้	- การประเมินทักษะ	- แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย	80 %
2. นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการใช้เท้า	-	-	

ภาคผนวก ง
แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย

แบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย

วิชาพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ลักษณะของแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทย

เป็นแบบประเมินทักษะปฏิบัติโดยใช้เกณฑ์ Rubric พิจารณาคุณภาพของทักษะปฏิบัติแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก(1) ทักษะการใช้ศอก(2) ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้เท้า

วิธีดำเนินการประเมินทักษะกีฬามวยไทย

ในการประเมินทักษะปฏิบัติในครั้งนี้ เป็นการประเมินเป็นรายบุคคล โดยมีครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ประเมินทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนโดยมีข้อปฏิบัติในการประเมินทักษะปฏิบัติ ดังนี้

1. ผู้ประเมินต้องศึกษาทำความเข้าใจการประเมินทักษะปฏิบัติ เกณฑ์การให้คะแนน และเกณฑ์การตัดสินคุณภาพอย่างละเอียด
2. ให้นักเรียนปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยเพื่อรับการประเมินเป็นคู่ คู่ละประมาณละ 10 นาที ตั้งแต่ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้ศอก(1) ทักษะการใช้ศอก(2) ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้เท้า ตามลำดับโดยมีครูผู้สอนคอยกำกับจังหวะ
3. ผู้ประเมินวัดทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric Scoring)
4. ผู้ประเมินบันทึกและรวมคะแนน แล้วตัดสินคุณภาพ

การวัดและการให้คะแนน

1. เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ 5 ระดับดังนี้

ดีเยี่ยม = 5 คะแนน

ดีมาก = 4 คะแนน

ดี = 3 คะแนน

พอใช้ = 2 คะแนน

ปรับปรุง = 1 คะแนน

2. เกณฑ์การผ่าน

ได้คะแนนร้อยละ 81-100 % ได้ระดับคุณภาพ 5 (ผ่าน)

ได้คะแนนร้อยละ 61-80 % ได้ระดับคุณภาพ 4 (ผ่าน)

ได้คะแนนร้อยละ	41-60 %	ได้ระดับคุณภาพ 3 (พอใช้)
ได้คะแนนร้อยละ	21-40 %	ได้ระดับคุณภาพ 2 (ปรับปรุง)
ได้คะแนนร้อยละ	0-20 %	ได้ระดับคุณภาพ 1 (ปรับปรุง)

เกณฑ์การให้คะแนน

ประเมินทักษะกีฬามวยไทย

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
ทักษะ การใช้ หมัด	สามารถปฏิบัติ ทักษะหมัดตรง และหมัดเหวี่ยง ได้ถูกต้อง และ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะหมัดตรง และหมัดเหวี่ยงได้ ชัดเจน และมี ข้อผิดพลาด เล็กน้อย	สามารถปฏิบัติ ทักษะหมัด ตรง และหมัด เหวี่ยงได้ และ มีข้อผิดพลาด ในบางครั้ง	สามารถปฏิบัติ ทักษะหมัดตรง และหมัดเหวี่ยง ได้ แต่ทำทาง การออกหมัดยังไม่ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะหมัดตรง และหมัด เหวี่ยงได้ แต่ ยังมี ข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง
ทักษะ การใช้ ศอก (1)	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกตี และศอกตัดได้ ถูกต้อง และ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกตี และ ศอกตัดได้ชัดเจน และมีข้อผิดพลาด เล็กน้อย	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกตี และศอกตัดได้ และมีข้อ ผิดพลาดใน บางครั้ง	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกตี และศอกตัดได้ แต่ทำทางการ ศอกยังไม่ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกตี และศอกตัดได้ แต่ยังมี ข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง
ทักษะ การใช้ ศอก (2)	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกงัด และศอกกลับได้ ถูกต้อง และ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกงัด และศอกกลับได้ ชัดเจน และมี ข้อผิดพลาด เล็กน้อย	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกงัด และศอกกลับ ได้ และมีข้อ ผิดพลาดใน บางครั้ง	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกงัด และศอกกลับ ได้ แต่ทำทาง การศอกยังไม่ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะศอกงัด และศอกกลับ ได้ แต่ยังมี ข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
ทักษะ การใช้ เข้า	สามารถปฏิบัติ ทักษะเข้าตรง และเข้าโยนได้ ถูกต้อง และ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะเข้าตรงและ เข้าโยนได้ชัดเจน และมีข้อผิดพลาด เล็กน้อย	สามารถปฏิบัติ ทักษะเข้าตรง และเข้าโยนได้ และมีข้อ ผิดพลาดใน บางครั้ง	สามารถปฏิบัติ ทักษะเข้าตรง และเข้าโยนได้ แต่ท่าทางกา รอกเข้ายังไม่ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะเข้าตรง และเข้าโยนได้ แต่ยังมี ข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง
ทักษะ การใช้ เท้า	สามารถปฏิบัติ ทักษะการเตะ ตวัด และการ ถีบตรงได้ ถูกต้อง และ ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะการเตะ ตวัด และการถีบ ตรงได้ชัดเจน และมีข้อผิดพลาด เล็กน้อย	สามารถปฏิบัติ ทักษะการเตะ ตวัด และการ ถีบตรงได้ และ มีข้อ ผิดพลาด ในบางครั้ง	สามารถปฏิบัติ ทักษะการเตะ ตวัด และการ ถีบตรงได้ แต่ ท่าทางของเท้า ยังไม่ชัดเจน	สามารถปฏิบัติ ทักษะการเตะ ตวัด และการ ถีบตรงได้ แต่ ยังมี ข้อผิดพลาด บ่อยครั้ง

แบบบันทึกการประเมินทักษะกีฬามวยไทย

วันที่ประเมิน...../...../.....

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/.....

คำชี้แจง โปรดระบุคะแนนลงในช่องทักษะปฏิบัติ ที่ตรงกับความสามารถของผู้เรียน

ที่	ชื่อ-สกุล	ทักษะ การใช้ หมัด	ทักษะ การใช้ ศอก (1)	ทักษะ การใช้ ศอก (2)	ทักษะ การใช้ เข่า	ทักษะ การใช้ เท้า	รวม	ร้อยละ	ระดับ คุณภาพ
	คะแนน	5	5	5	5	5	25	100	

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

วันที่...../...../.....

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส**

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน ข้อละ 1 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 5 หมายถึง มีความพอใจในระดับมากที่สุด

ระดับที่ 4 หมายถึง มีความพอใจในระดับมาก

ระดับที่ 3 หมายถึง มีความพอใจในระดับปานกลาง

ระดับที่ 2 หมายถึง มีความพอใจในระดับน้อย

ระดับที่ 1 หมายถึง มีความพอใจในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
ด้านครูผู้สอน					
1. ผู้สอนมีการเตรียมการสอนล่วงหน้า					
2. ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอน					
3. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี					
4. ผู้สอนอธิบายเนื้อหาที่จะสอนในแบบที่เข้าใจได้ง่าย					
5. ครูผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน					
6. นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติของกีฬามวยไทยจากทักษะย่อยไปทักษะใหญ่					
7. นักเรียนได้รับเทคนิคและวิธีการ ในการปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทย					
8. ทักษะปฏิบัติ 5 ชั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และปฏิบัติทักษะได้ดี					
9. นักเรียนมีความสามารถเชื่อมโยงทักษะกีฬามวยไทยจากทักษะย่อยๆ เป็นทักษะกีฬามวยไทยที่สมบูรณ์ได้					
10. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส					
ด้านการวัดและประเมินผล					
11. มีวิธีการวัดผลในการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และมีความเหมาะสม					
12. มีการแจ้งเกณฑ์การให้คะแนนก่อนวัดและประเมินผลทุกครั้ง					
13. นักเรียนมีโอกาสได้ทราบคะแนนของตนเอง					

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติทักษะกีฬามวยไทยเพิ่มขึ้น					
15. นักเรียนสามารถนำทักษะกีฬามวยไทยไปพัฒนาตนเองและผู้อื่นได้ เช่น การฝึกทักษะกีฬามวยไทยเพื่อความสนุกสนาน , ออกกำลังกาย , สอนเพื่อน เป็นต้น					

ข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก ฉ
การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
1. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
2. ระยะเวลาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมและเพียงพอ	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้องเหมาะสม
3. สารระสำคัญมีรายละเอียดที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
4. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนและมีความเหมาะสม	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
5. กิจกรรมการเรียนรู้ใช้ขั้นตอนวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
6. กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
7. กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
8. ขั้นตอนวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสช่วยให้นักเรียนสามารถบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้องเหมาะสม
9. การวัดผลและประเมินผลมีการระบุเครื่องมือวัดผลและประเมินผลไว้อย่างชัดเจน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
10. แบบประเมินทักษะมีความเหมาะสมกับเวลา และมีเกณฑ์การให้คะแนนอย่างชัดเจน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
1. ขั้นตอนของการทำแบบประเมินทักษะชัดเจนเข้าใจง่าย	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
2. ขั้นตอนของการทำแบบประเมินทักษะนักเรียนสามารถปฏิบัติได้จริง	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
3. แบบประเมินทักษะมีความเหมาะสมกับวัย	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
4. แบบประเมินทักษะมีเกณฑ์การให้คะแนนอย่างชัดเจน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
5. แบบประเมินทักษะมีความเหมาะสมกับเวลา	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้องเหมาะสม
6. แบบประเมินทักษะมีความครอบคลุมต่อทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
7. แบบประเมินทักษะมีขั้นตอนการวัดทักษะที่กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้อง เหมาะสม
8. นักเรียนสามารถนำทักษะที่ได้จาก แบบประเมินทักษะไปใช้ในการสอนผู้อื่น ได้	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้อง เหมาะสม
9. แบบประเมินทักษะจะช่วยให้ นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะกีฬามวยไทยที่ดี ขึ้น	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้อง เหมาะสม
10. แบบประเมินทักษะจะช่วยให้ นักเรียนสนุกและชอบกีฬามวยไทยมาก ขึ้น	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้อง เหมาะสม

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านครูผู้สอน						
1. ผู้สอนมีการเตรียมการสอนล่วงหน้า	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้อง เหมาะสม
2. ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอด ความรู้ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา ที่สอน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้อง เหมาะสม

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
3. ผู้สอนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
4. ผู้สอนอธิบายเนื้อหาที่จะสอนในแบบที่เข้าใจได้ง่าย	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
5. ครูผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ได้อย่างชัดเจน	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
6. นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติกีฬามวยไทยจากทักษะย่อยไปทักษะใหญ่	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
7. นักเรียนได้รับเทคนิคและวิธีการของทักษะกีฬามวยไทย	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
8. ทักษะปฏิบัติ 5 ชั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ และปฏิบัติทักษะได้ดี	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
9. นักเรียนสามารถเชื่อมโยงทักษะกีฬามวยไทยจากทักษะย่อยๆ เป็นทักษะกีฬามวยไทยที่สมบูรณ์ได้	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้องเหมาะสม
10. นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิส	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
ด้านการวัดและประเมินผล						
11. มีวิธีการวัดผลในการจัดการเรียนรู้ที่ชัดเจน และมีความเหมาะสม	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
12. มีการแจ้งเกณฑ์การให้คะแนนก่อนวัดและประเมินผลทุกครั้ง	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			$\sum R$	IOC	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3			
13. นักเรียนมีโอกาสได้ทราบคะแนนของตนเอง	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม
14. นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติกีฬามวยไทยเพิ่มขึ้น	1	1	0	2.00	0.67	มีความถูกต้องเหมาะสม
15. นักเรียนสามารถนำทักษะกีฬามวยไทยไปพัฒนาตนเองและผู้อื่นได้ เช่น การฝึกทักษะกีฬามวยไทยเพื่อความสนุกสนาน, ออกกำลังกาย, สอนเพื่อน เป็นต้น	1	1	1	3.00	1.00	มีความถูกต้องเหมาะสม

ตารางที่ 13 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะกีฬามวยไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.802	5

ตารางที่ 14 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจทั้งฉบับโดยใช้หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

Reliability Statistics	
Cronbach's Alpha	N of Items
0.814	15

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวกฤติมา นวลแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	5 กรกฎาคม 2539
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	4/1 หมู่ที่ 7 ตำบลปากบาง อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2555	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2557	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2562	วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิทยาศาสตรการกีฬา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่
พ.ศ. 2566	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวกฤติมา นวลแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	5 กรกฎาคม 2539
สถานที่เกิด	อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	4/1 หมู่ที่ 7 ตำบลปากบาง อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2552	ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2555	ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา
พ.ศ. 2558	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตกระบี่
พ.ศ. 2564	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา